Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 2. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ὃν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 39

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πέτρος πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους στρατιῶτες ποὺ φεύγαν κι' ὅλοι τὸν εἶχαν γεμίσει παραγγελίες κι' ἐνθύμια. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς τοῦ οὐλαμοῦ τοῦ εἶχε δώσει γιὰ τὸ σπίτι του ἕναν πελώριο κάλυκα ὀβίδας, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν ἤξερε ποὺ νὰ τὸν οἰκονομήσῃ.

Μὰ ὁ Βρεττανὸς δὲν τὸν ἄφισε νὰ θυμώσῃ.

— Ἀκοῦστε δῶ, τοῦ εἶπε. Ὅταν ἐρχόμουν, μᾶς ἔπιασε μιὰ τέτοια φουρτούνα, ποὺ σκεπτόμουν γιατὶ νὰ μὴν ἔχουμε ναυαγοσωστικὲς ζῶνες σὰν αὐτὲς ποὺ εἶχαν οἱ παλιοὶ συχωριανοί μου. Θὰ γλυτώναμε ἀπὸ πολλὰ ναυάγια. Γιαὐτό, τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχα δουλειά, κάθησα κι' ἔφτιασα μιὰ ζώνη. Πάρτε τη καὶ μ' αὐτὴ δὲν ἔχετε φόβο.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Πέτρος. Μὰ ξέρω κολύμπι καὶ θἄκανες καλὰ νὰ τὸ φύλαγες γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

— Ἐγὼ θὰ φτιάξω ἄλλη. Στὸν κάμπο τοῦ Ἴνκερμαν βρίσκω φελλόδεντρα ὅσα ζητήσω. Μ' αὐτὸ σεῖς μπορεῖτε νὰ κολυμπᾶτε τρεῖς μέρες, δίχως νὰ βουλιάξετε. Πάρτε το, γιατὶ ἔχετε καὶ τὸ μικρὸ Ρῶσσο μαζύ σας. Ἐγὼ συλλογίστηκα κι' αὐτὸν ὅταν σᾶς τόφερνα.

Ὁ Πέτρος δέχτηκε τὸ δῶρο τοῦ Βρεττανοῦ χαμογελώντας μὲ κάποια λύπη.

Τὸ μεσημέρι, ἡ «Στέλλα Μάρις» δηλαδὴ τὸ «Ἄστρο τοῦ Πελάγους» σαλπάριζε. Τὸ Ἰταλικὸ ἱστιοφόρο εἶχε τὸ ὡραῖο αὐτὸ ὄνομα ποὺ τὸ συνηθίζουν οἱ Ἰταλοὶ ναυτικοί, ὀνομάζοντας ἔτσι τὴν Παναγία.

Οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ στρατιῶτες ποὺ εἶχαν ἐπιβιβασθῆ, μαζεύτηκαν στὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης κι' ἔκαμαν μιὰ λιτανεία. Ἔψαλλαν θρησκευτικοὺς ὕμνους καὶ ράντισαν τὸ πλοῖο μὲ ἁγιασμό, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδας τους.

Ὅλοι ἀγάπησαν τὸν Πέτρο καὶ τὴν ἀδελφή του κι' ὁ γέρος λοχαγὸς Ρενούτσι ἔγινε στενὸς φίλος τους.

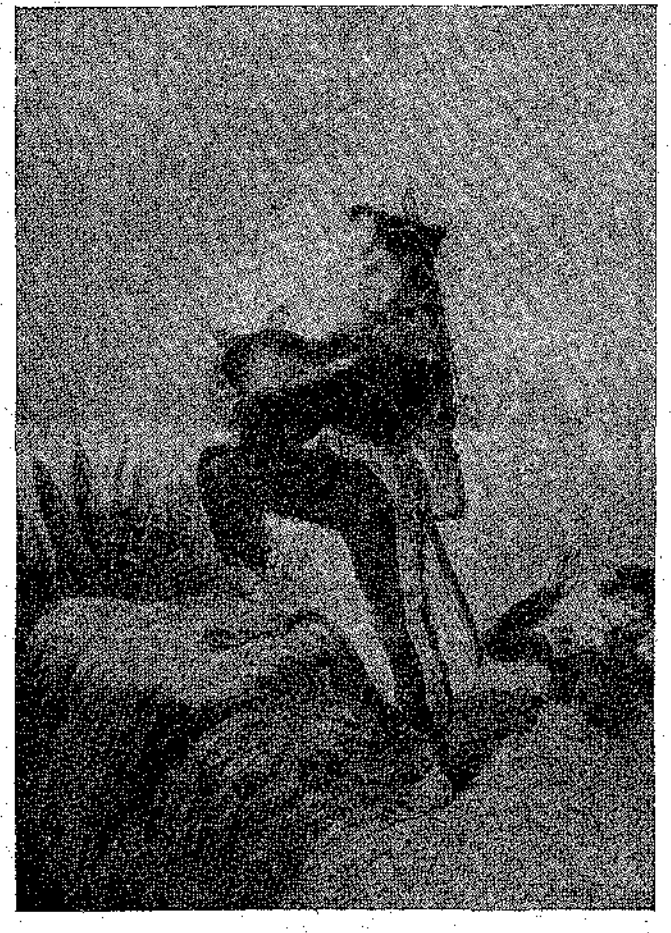

«Ὁ Μαῦρὲκ εἶχε ἀγκαλιάσει μιὰ ὀβίδα...»
(Σελ. 299, στ. α'.)

Ἄλλως τε γιὰ τὸν Πέτρο ὁ γέρος ἀξιωματικὸς εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρο, γιατὶ τοῦ διηγόταν τὴν στρατιωτικὴ του ζωὴ ποὺ ἦταν γεμάτη περιπέτειες καὶ τοῦ μάθαινε ἔτσι τὴν ἱστορία τῆς Ἰταλίας, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' αὐτήν. Γιατὶ ὁ φίλος μας ἤξερε καλὰ μόνο τὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Ἕνα βράδυ, πάνω στὴ γέφυρα, ὁ Ἰταλὸς διηγήθηκε στὸν Πέτρο τὶς ἀγωνίες καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους, ποὺ εἶχε κομματιαστῆ καὶ βασανιστῆ κάτω ἀπ' τὸν Αὐστριακὸ ζυγὸ καὶ τὰ πατριωτικὰ λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ συγκίνησαν τὸν νεαρὸ λοχία.

— Ναί, ἔλεγε ὁ Ἰταλός, ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Μεγάλος Αὐτοκράτωρ, ὁ Ναπολέων Α', μετὰ ἀπ' τὶς θλιβερὲς συνθήκες τοῦ 1815, ἡ πατρίδα μας κομματιάστηκε σὲ πολλὰ κρατίδια, ποὺ τοῦ κάκου ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσουν τὴν ἑνότητά τους. Οἱ Αὐστριακοὶ κρατοῦν ἀκόμη τὴ Λομβαρδία, τὴ Βενετία, τὴν Τοσκάνη, τὴ Μοδένα καὶ τόσα ἄλλα μέρη ποὺ τὰ κατοικοῦν ἀπὸ αἰῶνες οἱ Ἰταλοί. Μόνο τὸ Πεδεμόντιο, φύλαξε πάντα τὴν ἀνεξαρτησία του.

— Καὶ σεῖς ἀπὸ ποιὸ μέρος εἶστε; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ γεννήθηκα στὴ δυστυχισμένη τὴ Λομβαρδία, ποὺ οἱ «ἄσπροι» (ἔτσι λένε ἐκεῖ τοὺς κατακτητὲς) τὴ μεταμόρφωσαν σὲ φυλακή, καὶ ἀκριβῶς γεννήθηκα στὸ Μιλάνο, μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ὡραῖες πόλεις τῆς Ἰταλίας. Ἡ γυναίκα μου καὶ τὰ παιδιά μου μένουν ἀκόμη ἐκεῖ, γιατὶ ἡ ἀναχώρησή τους θὰ στοίχιζε τὴ δήμευση τοῦ παλιοῦ πατρικοῦ μας σπιτιοῦ, ποὺ ὁ ἔνδοξος ζωγράφος μας Κορρέγιος τὸχει στολίσει μὲ ἀθάνατες τοιχογραφίες. Ἐγὼ ὅμως εἰμ' ἐ-

ξόριστος ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Νοβάρας.

— Τῆς Νοβάρας; εἶπε ὁ Πέτρος ἀπορῶντας.

Ὁ γέρος πατριώτης ἔδειξε ἕνα ξάφνισμα. Ἔβλεπε ὅτι ἕνας νέος δὲν ἤξερε τὴ Νοβάρα, τὸ ὄνομα αὐτὸ ποὺ τόσο πένθιμα ἀντηχοῦσε στὶς Ἰταλικὲς καρδιές.

Τότε τοῦ διηγήθηκε μὲ πόνο τοὺς ἀγῶνες ποὺ εἶχε κάμει ἡ Ἰταλία στὴ Νοβάρα. Μὰ ἡ Εὐρώπη ἔμεινε ἀσυγκίνητη στὶς ἐπικλήσεις της κι' ὁ μικρὸς στρατὸς τοῦ Πεδεμοντίου ἔπαθε καταστροφὴ στὸν κάμπο τῆς Νοβάρας στὰ 1849. Ἡ γερμανικὴ μπότα πατοῦσε πάλι τὰ ὑπόδουλα μέρη τῆς Λομβαρδίας.

— Ἐπολεμήσατε στὴ Νοβάρα; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Καὶ πληγώθηκα μάλιστα, κι' αἷμαλωτίστηκα. Τρεῖς μῆνες ἤμουν φυλακὴ στὸ φρούριο τῆς Βερόνας κι' ὅταν ἐλευθερώθηκα κι' ἔμαθα πῶς ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὁ διάδοχος τοῦ Καρόλου-Ἀλβέρτου, σχεδίαζε νέους ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἰταλίας, σκέφθηκα νὰ τοῦ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου. Ἀπὸ τότε πᾶν' ἕξη χρόνια. Στὸν πολιτικό μας ὁρίζοντα 'φάνηκ' ἕνα φῶς: ὁ ὑπουργός μας ὁ Καβοὺρ ποὺ σκέφθηκε νὰ στείλῃ ἐδῶ στὴν Κριμαία ἕνα σῶμα Ἰταλικοῦ στρατοῦ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ φέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα γιὰ τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς μας ἡ συναδελφωσή μας ποὺ ἔγινε κάτω ἀπ' τὰ τείχη τῆς Σεβαστούπολης.

— Ἔχετε παιδιά; ρώτησε ὁ Πέτρος συγκινημένος ἀπ' τὴ φιλοπατρία τοῦ Ἰταλοῦ.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Ἔχω μιὰ κόρη, ὄμορφη σὰν ἄστρο, τὴ Μαργαρίτα μου, ἀληθινὸ μαργαριτάρι τῆς Ἀνατολῆς, κι' ἕνα γιὸ ποὺ ἡ καρδιά μου μοῦ λέει πῶς θὰ γίνει παλληκάρι. Σ' ἕνα χρόνο, πρέπει νὰ καταταχθῇ. Καὶ περιμένω νἀρθῇ νὰ μὲ βρῇ δίχως νὰ τοῦ τὸ μηνύσω. Πρὶν πεθάνω, ἕνα πρᾶγμα ποθῶ: νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου τὴν πατρίδα μου ἐλεύθερη καὶ τὸ γιό μου ἀξιωματικό, ὄχι στὸ στρατὸ τοῦ Πεδεμοντίου ἢ τῆς Σαρδηνίας, ἀλλὰ στὸ στρατὸ τῆς ἑνωμένης Ἰταλίας!

Κι' ὁ γέρος Ἰταλὸς ἔνοιωθε μιὰ ξεχωριστὴν εὐχαρίστηση νὰ μιλᾷ γιὰ τὸ ἀγαπημένο του θέμα, καὶ στὸ τέλος ὁ φίλος μας ἀγάπησε τὸ ὑπόδουλο ἔθνος ποὺ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἐλευθερία του.

Τὴν ἑπομένη ὁ πλοίαρχος, ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε στιγμὴ μακρυὰ ἀπ' τὴ θέση τοῦ κυβερνήτη, ἀνήγγειλε πῶς σὲ τρεῖς μέρες τὸ πλοῖο θἄπιανε στὴ Γένουα, τὰ χαράμματα. Μὰ βράδυ-βράδυ, ἕνα μεγάλο χαλκόχρωμο σύννεφο φάνηκε στὸ Νοτιά.

— Κακὸ σημάδι... εἶπε ὁ λοχαγὸς Ρενούτσι. Ὁ πλοίαρχος βλέπω πῶς μαζεύει τὰ φρύδια του, μὲ τρόπο ποὺ μὲ κάνει νὰ φοβᾶμαι.

— Ἔδωσε διαταγὴ νὰ μαζέψουν λίγο τὰ πανιά, πρόσθεσε ὁ Πέτρος, φαίνεται πῶς περιμένει ἄνεμο δυνατό.

Δὲν εἶχε περάσει μιὰ ὥρα κι' ἕνας φοβερὸς ἄνεμος ἐμάνιαζε πάνω στὰ κύματα, σφύριζε ἀνάμεσα στὰ σχοινιὰ κι' ἔκανε τὰ κατάρτια νὰ τρίζουν.

Ἡ θάλασσα ἔγινε μαύρη σὰ μελάνη. Λαμπρὲς ἀστραπὲς ἔσχιζαν τὰ σύννεφα κι' ἡ «Στέλλα» ἔμπαζε κάθε τόσο νερό. Πότε βρισκόταν στὴν ἀφρισμένη κορφὴ ἑνὸς κύματος, πότε κατρακυλοῦσε μ' ὁρμὴ μέσα στὴν ἄβυσσο. Στὸν οὐρανὸ ἀκουγόταν μιὰ ἀδιάκοπη βροντή, σὰ βρυχηθμὸς θυμωμένου θηρίου.

— Ἑτοιμᾶστε τὶς βάρκες! πρόσταξε Ἰταλικὰ ὁ πλοίαρχος.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἔκαμε τὸν Πέτρο νὰ παγώσῃ.

Μὲ τοὺς πρώτους τιναγμοὺς τοῦ πλοίου, οἱ ναῦτες ἔδεσαν στερεὰ τὸ φέρετρο τοῦ Καρδινιὰκ κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρου Μπερτινὺ ἔμενε γονατιστὴ δίπλα του. Τὰ κεριὰ ποδφεγγαν μέρα καὶ νύχτα στὸν πεθαμένο, εἶχαν σβύσει.

Ὁ Πέτρος βρῆκε τὴν ἀδελφή του. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ μικρὸ Γεώργεβιτς ποὺ ἡ θύελλα τὸν εἶχε ξυπνήσει. Ἀλλὰ ὁ μικρός, συνηθισμένος στὸν πάταγο τοῦ πολέμου καὶ τῶν κανονιῶν, ποὺ τὸν νανούριζαν τόσον καιρὸ στὴ Σεβαστούπολη, κοίταζε δίχως φόβο, μὲ μάτια γεμάτα ἀθωότητα κι' ἀνυποψία.

— Εἶναι φόβος, Πέτρο; ρώτησε ἥρεμα ἡ Λούσυ.

— Ἔτσι φαντάζομαι, ἀπάντησε ὁ Πέτρος. Ἄκουσα τὸν πλοίαρχο πούδινε διαταγὲς ἱκανὲς νὰ μὲ τρομάξουν καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, σοῦφερα τὴ ζώνη ποὺ ὁ καϊμένος ὁ Μαῦρὲκ μοῦ χάρισε ὅταν φεύγαμε. Ἂν γίνῃ τὸ κακό, αὐτὴ θὰ σὲ κρατήσῃ στὸν ἀφρό, δίχως δυσκολία.

Ἡ ἀδελφὴ κούνησε ἥσυχα τὸ κεφάλι.

— Ὄχι, εἶπε. Ἂν ἤρθε ἡ ὥρα, δὲ θὰ κάμω τίποτε γιὰ νὰ τὴ σταματήσω. Εἶμαι ἀπὸ καιρὸ ἕτοιμη νὰ παρουσιασθῶ στὸν Κύριο κι' ὁ θάνατος δὲν μὲ τρομάζει. Σύ, Πέτρο μου, εἶσ' ἕτοιμος; Ὄχι, ἔ;

— Ὄχι, ἔκαμε ὁ νέος. Μὰ ξέρω κολύμπι.

— Καὶ τί σημαίνει τὸ νὰ ξέρεις κολύμπι, τὴ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ σώσῃς καὶ τὸ μικρό; Γιατὶ ξέρεις καλὰ πῶς ὁ μικρὸς πρέπει νὰ σωθῇ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Πέτρος εἶχε ξετυλίξει τὸ μεγάλο πακέτο ποὺ τοῦχε δώσει ὁ Μαῦρέκ. Δὲν ἔμοιζε μὲ τὶς συνηθισμένες ναυογοσωστικὲς ζῶνες. Ἦταν ἕνα εἶδος θώρακα, μὲ πάχος ὥς πέντε πόντους, γεμισμένο μὲ φελλό, καὶ τύλιγε ὅλον τὸν κορμό.

Μὰ ἐκεῖνο ποὔδειχνε μὲ τὶ σκοπὸ τὄχε φτιάξει ὁ Μαῦρέκ, ἦταν ἕνα εἶδος τσέπης ποὺ εἶχε στὴ ράχη, γιὰ καταφύγιο τοῦ μικροῦ Γεώργεβιτς. Ἀπ' τὴν τσέπη αὐτὴ κρεμόνταν δυὸ λουριά, προορισμένα νὰ δέσουν καλὰ τὸ μικρὸ στὴ θέση του, σὲ τρόπο πού, δίχως νὰ ἐνοχλῇ τὸν κολυμπιστή, νἄχῃ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Τώρα ἡ θύελλα λυσσομανοῦσε. Τὸ καράβι ἔκανε ἄταχτα πηδήματα πάνω στ' ἀφρισμένα νερὰ κι' ἔτριζε φοβερὰ σ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ βροντές, ἡ Λούσυ εἶπε στὸν Πέτρο:

— Βάλε, Πέτρο, τὴ ζώνη, κι' ἔλα νὰ δέσουμε καὶ τὸ παιδί. Μόνο ἔτσι θὰ ἡσυχάσω.

Ὁ Πέτρος φόρεσε τὸν παράξενο θώρακα μὲ κόπο, γιατὶ τὸ παιδὶ τὸν στενοχωροῦσε κι' ἡ Λούσυ δὲν εἶχε τὴ δύναμη, μὲ τὰ λεπτά της χέρια, νὰ τὸ σφιχτοδέσῃ. Εὐτυχῶς, μέσα στὴ βουὴ τῆς καταιγίδας, ὁ Πέτρος γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρενούτσι.

— Ἄσχημα τὴν ἔχουμε! εἶπε ὁ Ἰταλός. Τὸ δοιάκι ἔσπασε καὶ κανεὶς πιὰ δὲν κρατεῖ τιμόνι. Τώρα πιὰ πηγαίνουμε στὴν τύχη.

— Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! εἶπε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πέτρου.

— Ἔχεις δίκιο, κόρη μου· εἴμαστε στὸ χέρι του. Καὶ πιστεύω πῶς δὲ θὰ τ' ἀνοίξῃ νὰ μᾶς ἀφίσῃ, γιατὶ μ' αὐτὸ τὸν ἄνεμο πηγαίνουμε ἴσια στὴν ξηρά, ποὺ δὲν εἶναι μακρυά μας.

Κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Ἰταλὸς βοήθησε τὸν Πέτρο νὰ φορέσῃ τὸ σωσίβιό του, τοποθέτησε τὸ μικρὸ Ρῶσσο καὶ τὸν ἔδεσε στερεὰ στὴ θήκη του.

Ἂν ἡ θέση τους δὲν ἦταν τραγική, ὁ Πέτρος μὲ τὸ φορτίο του θὰ ἦταν γιὰ γέλια. Μὰ τὸ θέαμα ἦταν φοβερὸ καὶ δυὸ ναῦτες ποὺ στάθηκαν δίπλα στοὺς φίλους μας, μουσκεμμένοι ἀπὸ θάλασσα, εἶπαν ἁπλᾶ:

— Νιέντε ντὰ φάρε! (Δὲ γίνεται πιὰ τίποτα!)

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μεγάλο κατάρτι ἔπεσε μ' ἕναν τρομακτικὸ πάταγο κι' οἱ ναυτικοὶ σταυροκοπήθησαν.

Ἡ νέα μοναχὴ ψιθύριζε μιὰ προσευχή.

Ὕστερα ἔγιν' ἕνα ἀπότομο τίναγμα στὸ πλοῖο, ποὺ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ καὶ παρασύρθηκε πάλι στὴν ὁρμὴ τῆς καταιγίδας.

— Καθήσαμε! φώναξε ὁ Ρενούτσι. Τελείωσε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΗΣ "ΛΟΥΣΗΣ,,

Τὸ κάθε νῆμα τρέμοντες πλάνουν τὰ δάχτυλά μου,
Καὶ στὶς χρυσάφινες πλώστρες τοῦ διαλεχτοῦ διχτυοῦ,
Τῆς Ἁρμονίας κυνηγοῦν, κλείνω τὰ ὄνειρά μου.

J.-M. de HEREDIA: Η ΣΙΕΣΤΑ

Στὴν Ἀντιγόνη τὸν εἴχαμε βαφτίσει «Χὶ σὺν ψί».

Ἡ κλίση τοῦ φίλου μου Ἀλέκου Θ* ἦταν νὰ γίνῃ μηχανικός. Κι' ὅμως,— σ' αὐτὸν τὸν ἀνάποδο κόσμο, ὅλα εἶναι ἀνάποδα,— εἶχε σπουδάσει δικηγόρος στὴν Ἑλβετία. Αὐτὸ ἐννοεῖται δὲν τὸν ἐμπόδιζε, στὶς ὧρες ποὖ' ἐλεύθερες, νὰ ξεφυλλίζῃ ἕνα σωρὸ τόμους μαθηματικῶν, ποὺ τὰ δυσκολότερα προβλήματά τους τἄλυνε μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Ἦταν πολὺ εὔγλωττος καὶ θεωροῦσε ἀκαταμάχητα τὰ ἐπιχειρήματά του. Δὲν πίστευε σὲ τίποτα ὑπερφυσικό: γι' αὐτὸν ὁ κόσμος, ὁ ἄνθρωπος, ἡ ζωή του, ἦταν σὰν τὰ ταχυδακτυλουργικὰ «θαύματα» ποὺ βλέπουμε καὶ μᾶς φαίνουνται ἀνεξήγητα, ἐνῷ πραγματικὰ εἶναι ἁπλούστατα.

Ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ὁ Ἀλέκος κατασκεύασε μιὰ βάρκα. Τὰ σχέδια τἄχε φτιάσει μοναχός του. Παράγγειλε τὰ ξύλα, τὰ καρφιά, τὰ ἐργαλεῖα, τὰ πανιά. Κανένας δὲν τὸν βοήθησε οὔτε στὸ πριόνισμα, οὔτε στὸ κάρφωμα, οὔτε στὴ συναρμολόγηση. Τὸ ἐργαστήρι του,—τὸ ναυπηγεῖο του νὰ ποῦμε— τἄχε ἐγκαταστήσει ἀντίκρυ στὸ λιμάνι, στὴν αὐλὴ ἑνὸς φιλικοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ δούλεψε ἀκούραστα τέσσερες δλάκερους μῆνες. Μὰ ἡ ὑπομονή του ἦταν ὅση κ' ἡ ἐπιμονή του. Καὶ μιὰ μέρα, μιὰ Κυριακή, κατέβασε στὴ θάλασσα τὴ «Λούσυ», βερνικωμένη σὰν καρυδένια, μὲ τὶς κομψὲς φόρμες της, τὸ *διπλωτὸ** πανί της, τὸ φλόκο της, τὶς δυὸ ἄγκυρές της.

Δὲν ἦταν πολὺ μικρή,—4,5×1,3.— Εἶχε ψηλὸ *ἄρμπουρο* καὶ ψηλὴ *ἀντένα* κι' ὅταν ἤταν ἁρματωμένη μὲ τὸ πανί καὶ μὲ τὸ φλόκο της, ἔφτανε τ' ἀπαλότερο ἀεράκι γιὰ νὰ τρέχῃ ἐπάνω στὴν ἀρυτίδωτη ὄψη τῆς θάλασσας. Εἶχε μέσα καμμιὰ δωδεκαριὰ ἄδεια δοχεῖα βενζίνας ποὺ τὰ γέμιζαν γλυκὸ νερό, γιὰ σαβούρα, ὅταν φυσοῦσε λιγάκι δυνατότερα. Τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ἡ *ὑπερευαισθησία* τοῦ τιμονιοῦ της. Μὴ γελάσετε μ' αὐτὴ τὴ λέξη: τὴν παραμικρότερη *κίνηση*—ὄχι *στροφή*—τοῦ τιμονιοῦ, ἔστω καὶ πέντε μοιρῶν, τὴν αἰσθανόταν ὁλάκερο τὸ σκάφος κι' ὑπάκουε! Τελοσπάντων, ἀπ' ὅ,τι σᾶς εἶπα, θὰ καταλάβατε βέβαια πῶς ἡ «Λούσυ» ἦταν θαῦμα ναυπηγικῆς τέχνης,—κι' ὅλοι ζήλευαν τὸν εὐτυχισμένο κάτοχό της.

Τί θρίαμβος στὶς λεμβοδρομίες! Ἡ «Λούσυ» ἤρθε πρώτη, ἀφίνοντας ἑκατὸν πενῆντα μέτρα πίσω της τὴν πιὸ κοντινὴ βάρκα. Οἱ βαρκάρηδες ἀποθέωσαν τὸν «Χὶ σὺν ψί» καὶ τὸ παράσημό της — πρωταθλήτρια ἐλαφρῶν βαρ... κῶν — ἕνας Ρῶσσος ζωγράφος τῆς τὸ ζωγράφισε κάτω ἀπ' τ' ὄνομά της, στὴν πλώρα.

* * *

Στὶς 6 Ἰουλίου γιόρταζα τὰ γενέθλιά μου. Προσκάλεσα λοιπὸν ὅλους τοὺς φίλους μου γιὰ νὰ διασκεδάσουμε.

10-12 π. μ. Ἐκδρομὴ στὸ δυτικὸ μέρος τῆς Ἀντιγόνης καὶ μπάνιο.
1 μ. μ. Γεῦμα στὸ ὑπαιθρο.
2-4 μ. μ. Ἀνάπαυσις. Ἐπιστροφή.
5-7½ μ. μ. Λεμβοδρομίες.
8 μ. μ. Δεῖπνο.
9 μ. μ. Περίπατος χωνευτικὸς στὴν προκυμαία τοῦ λιμανιοῦ.

Τὸ πρόγραμμα αὐτό, τυπωμένο σ' ὄμορφο γαλάζιο χαρτόνι, τὸ ἐπιδοκίμασαν ὅλοι. Ἤρθαν καμμιὰ τριανταριά, συγγενεῖς, συμμαθηταὶ ἀπ' τὸ Λύκειο, συνάδελφοι στὴν Τράπεζα, φίλοι οἰκογενειακοί.

Ξεκινήσαμε στὶς 10 καὶ φτάσαμε, ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, στὸν *Καλπουζὰν-Καγιὰ* (Κιθδηλόπετρα), ἕνα πελώριο βράχο ποὺ τίποτα δὲ δικαιολογεῖ τὴν ὀνομασία του. Ἐκεῖ ξεκουραστήκαμε καὶ πήραμε τὸ μπάνιο μας στὰ διάφανα νερὰ ἑνὸς κολπίσκου. Φυσοῦσ' ἕνα λεβαντάκι ποὺ μᾶς γέμιζε δροσιά. Ὕστερα γευματίσαμε κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ δυὸ μεγάλων πεύκων. Τί εὔθυμο γεῦμα! Πειράγματα, ἀνέκδοτα, καλαμπούρια, τίποτα δὲν ἔλειπε!

Μιὰ μικρὴ *σιέστα** γιὰ ξεκούρασμα τοῦ μπάνιου. Μᾶς ξύπνησ' ἕνας διαβολομαΐστρος ποὺ ἀντικατάστησε ἀπότομα τὸ λεβαντάκι.

Στὴν ἐπιστροφή, κανένας δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ λεμβοδρομίες. Ὅλοι προτιμοῦσαν νὰ δοκιμάσουν τ' ἀχλάδια καὶ τὰ ροδάκινα τοῦ κήπου. Ποῦ τ' ἄκουγε ὅμως αὐτὰ ὁ φίλος μου Ἀλέκος; Εἶχε ἑτοιμάσει τὴ «Λούσυ» ἐπίτηδες γι' αὐτὴ τὴ μέρα.

«Ἀλέκο μου, δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ βγῇς μὲ τὸ *καρυδότσεφλό* σου σ' αὐτὸ τὸ μαΐστρο, τὸν συμβούλεψα σὰν ἤρθε νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ.

— Καρυδότσεφλο!; Ἡ «Λούσυ» κατὰ μαθηματικὸν ὑπολογισμόν, γεμάτη σαβούρα καὶ μὲ μισὸ πανί, δὲ φοβᾶται οὔτε τὸ χειρότερο *μπουρίνι!* ἀποκρίθηκε πειραγμένος ὁ «Χὶ σὺν ψί».

— Τοὐλάχιστο πάρε κανένα μαζί σου, τοῦ εἶπα, ἐπειδὴ ἤξερα πῶς δὲν κολυμποῦσε καθόλου, οὔτε κἂν... θεωρητικῶς.

— Κάποιον θὰ βρῶ, μοῦ ὑποσχέθηκε.

Χωριστήκαμε. Σὲ λίγο, ἤρθαν πέντ'-ἑξὴ φίλοι μου νὰ μὲ προσκαλέσουν σ' ἕνα μικρὸ ταξιδάκι. Εἶχαν σκεφτῆ νὰ νοικιάσουν ἕνα καΐκι μὲ μοτέρ, γιὰ νὰ πᾶμε περίπατο στὰ γύρω νησιά. Τόσκασα μὲ τρόπο καὶ τοὺς συνάντησα στὴν προκυμαία. Ἐκεῖ ἦταν ἀραγμένα δυὸ-τρία καΐκια. Διαλέξαμ' ἕνα ποὖχε καλὴ σαβούρα—νταμετζάνες γεμάτες νερὸ—καὶ ζητήσαμε τὸν ἰδιοκτήτη του. Αὐτὸς μὲ πολλὲς δυσκολίες, γιατὶ φοβόταν τὸν καιρό, δέχτηκε νὰ μᾶς τὸ νοικιάσῃ γιὰ τριάντα λίρες... μόνο! Θὰ μᾶς συνόδευαν ὁ μοῦτσος κι' ὁ θερμαστής του.

Ἀντίκρυ στὸ λιμάνι μας εἶν' ἕνα νησάκι: ἡ Πήτα· στ' ἀνατολικὰ τῆς Πήτας, ἡ Χάλκη, νησὶ γεμάτο πεῦκα, καὶ στὰ δυτικά της ἡ Πρώτη, μὲ τοὺς δυὸ δορυφόρους της, τὴν Ὀξειὰ καὶ τὴν Πλάτη.

Ἀνεβάσαμε τὸ πανὶ καί, ξαπλωμένοι στὴν πλώρη, κοιτάζαμε τὴν πάλη τῶν στοιχείων. Σὲ λίγο ὅμως, μὲ μιὰ στραβοτιμονιὰ τοῦ μούτσου, ἕνα πελώριο κῦμα ἔκαν' ἔφοδο ἀπ' τὴν ἀριστερὴ κουπαστή, μᾶς κατάβρεξε καὶ χάθηκε ἀπ' τὴ δεξιὰ πλευρὰ τῆς πλώρης. Καταφύγαμε στὴν πρύμη.

Ἕνα μικρὸ ἄσπρο σημάδι ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα, φάνηκε πίσω μας. Σὲ λίγο μπορούσαμε νὰ διακρίνουμε καὶ τὴν πράσινη τριγωνικὴ σημαιούλα ποὖχε ἡ «Λούσυ» ἐπάνω στὴν ἀντέννα της. Μὲ δυὸ βόλτες «ἔπιασε» τὸν δυτικὸ κάβο τῆς Πήτας, ἐνῷ ἐμεῖς εἴδαμε καὶ πάθαμε ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸν ἀνατολικό. Ἔσκιζε τὴ θάλασσα σὰ δελφίνι, ἂν καὶ εἶχε μονάχα τὸ μισὸ πανί της. Ἐμεῖς, στὸν κάβο τῆς Πήτας, κατεβάσαμε τὸ πανὶ καὶ βάλαμε σὲ κίνηση τὸ μοτέρ, γιὰ νὰ τραβήξουμ' ἐπάνω στὸν ἄνεμο. Ὁ μαΐστρος δὲ χωράτευε. Τώρα τὰ κύματα ποὺ σήκωνε, ἔφταναν ὥς τὴν πρύμη. Εἴμαστε ὅλοι *λούτσα*, μὰ δὲν ἀλλάζαμε θέση, γιατί, ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία, «ὁ βρεμμένος τὴ βροχὴ δὲν τὴ φοβᾶται». Ὁ ἄνεμος μᾶς μπάτσιζε κατάμουτρα κι' ἀναπνέαμε, μὲ τί ἡδονή, τὴ μυρουδιὰ τῆς θάλασσας.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

(*) Ὅταν φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος, διπλώνεται τὸ πανὶ κι' ἡ βάρκα ταξιδεύει μὲ τὸ μισό.

(*) Μεσημεριάτικος ὕπνος.

ΑΝΑΤΑΣΗ

Κάτι ποὺ μὲ λυώνει, ποὺ μὲ πνίγει,
ὅμοια φυλακή.
Κάτι ποὺ κινάει νὰ πάῃ, νὰ φύγῃ,
καὶ νὰ τρέξῃ — Ἐκεῖ!

Ἄστρα ἐλεητικά, γλυκά, θλιμμένα,
τ' Οὐρανοῦ χαρά,
βγῆτε διαλυμένα, ἑνὰ πρὸς ἕνα,
μέσα στὰ νερά,

βγῆτε νὰ μὲ πάρετε κι' ἐμένα
στὴ Γαλήνη ποὺ σᾶς κυβερνᾶ,
ἄστρα εἰρηνεμένα, ἀγαπημένα,
γνώριμα ματάκια... μακρινά...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΕΚΠΛΗΞΙΣ,, ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ μέρες, ἐπιθυμοῦσα λίγο βραδινὸ Ζάππειο μὲ φεγγάρι. Καὶ τὴν περασμένη Πέμπτη ποὺ θἆταν πανσέληνος, ἀποφάσισα νὰ τἀπολαύσω. «Θὰ μείνω ἐκεῖ ἔξω, εἶπα στὸ σπίτι, ὥς που νὰ χορτάσω, νὰ βαρεθῶ. Οὔτε στὸ θέατρο θὰ πάω, οὔτε θὰ γυρίσω νὰ φάω μὲ τὴν ὥρα μου. Μὴ μὲ περιμένετε. Ρεμπελιὸ ἀπόψε, φεγγάρι!» Ξεκίνησα λοιπὸν κατὰ τὶς ἑπτάμισυ μονάχος καί, σιγοπερπατῶντας, βρέθηκα κατὰ τὶς ὀκτὼ στὴν «Αἴγλη» καὶ κάθησα κεῖ ἀπὸ πίσω, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὸν Ὑμηττό.

Ὅπως τὶς περισσότερες ἡμέρες, τόσο ἐργάσιμες γιὰ μένα, καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν εἶχα εὐκαιρήσει νὰ πιάσω ἐφημερίδα. Ἀνύποπτος ἔτσι τοῦ τί μὲ περίμενε, καθόμουν στὴ δροσιὰ καὶ ρέμβαζα στὸ φεγγάρι. Τί ὡραῖα ποὺ ἦταν ἀλήθεια! Κρῖμα, ἔλεγα, νὰ μὴ μπορῶ νἄρχουμ' ἐδῶ κάθε-βράδυ, ὅταν εἶναι τέτοιο φεγγάρι τοὐλάχιστο, τέτοια μαγεία, καὶ νὰ κάθουμαι ὧρες χωρὶς νὰ μὲ νοιάζῃ γιὰ τίποτα! Μ' ἀπόψε δὲν ἔχει, θὰ τὸ κάνω! Μπρὲ ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν θἀφήσω ἀπ' τὰ μάτια μου αὐτὴ τὴν παραδείσια ὀμορφιά. Ἰδές, ἰδές, τί γλυκό, ἱλαρό, ὁλόγιομο φεγγάρι!.. Ποίημα σωστό!

Καὶ τὸ κοίταζα ποὺ ἀνέβαινε ὁλοένα ἀπ' τὸ βουνό, σκορπίζοντας τὰ φωτεινά του μάγια, καὶ μοῦ φαινόταν σὰ νἄβλεπα πρώτη φορὰ τέτοιο θέαμα, κι' ἔλεγα πὼς ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν θἄλλαζα τὴν καρέκλα μου οὔτε μὲ θρόνο καὶ χιλιάδες νὰ μοῦδιναν, δὲν θἀφευγα ἀπὸ κεῖ, μακάρι ὥς τὸ πρωΐ! Γιατὶ ποιὸς ξέρει πότε θὰ ξανάβρισκα τὴν «εὐκαιρία», ποιὸς ξέρει πότε θὰ μοῦ ξαναρχόταν ἡ ἐπιθυμία μαζὶ μὲ τὴ θέληση, νὰ τἀφήσω ὅλα σὰν ἀπόψε, καὶ νἀρθῶ νὰ ξαπλωθῶ ἐδῶ, χωρὶς νὰ κοιτάζω κάθε λίγο τὸ ρολόϊ μου ἀνήσυχος, μὴν ἦταν ἡ ὥρα τοῦ φαγιοῦ, τοῦ θεάτρου ἢ τῆς συνέντευξης μὲ κάποιον γιὰ κάποια ὑπόθεση πεζὴ κι' ἀνιαρή...

Κι' ἄξαφνα, μιὰ στιγμή, ξανακοιτάζω τὸ φεγγάρι μου καὶ... ἀνοίγω τὸ στόμα... Μπᾶ! Χλωμιάζει; καλέ, χάνεται; κρύβεται;.. Μὰ γιατί; Μὴν ἔπαθαν τίποτα τὰ μάτια μου; μὴν εἶναι κανένα σύννεφο ποὺ δὲν τὸ διακρίνω;.. Ὄχι! ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀσυννέφιαστος καὶ τὰ μάτια μου βλέπουν ὅπως πάντα. Ἐν' ἄλλο πρᾶγμα, μαῦρο, σκοτεινό, ἀπαίσιο, σκεπάζει σιγὰ-σιγὰ τὸ φεγγάρι! Κι' ὅλοι ὅσοι κάθουνται κοντά μου ἐκεῖ-ἔξω, νά, νά, σηκώνουν τὰ κεφάλια καὶ βλέπουν ψηλά... Ἐπιτέλους καταλαβαίνω: Εἶναι ἔκλειψη!

Τὸ πρᾶγμα, ἐννοεῖται, δὲν μοῦ κάνει καὶ τόση ἐντύπωση. Ἡ ἔκλειψη, συλλογιέμαι, θὰ εἶναι βέβαια μικρή, μερική, ἀσήμαντη. Γιὰ λίγη ὥρα θὰ σκεπασθῇ ἕνα μέρος, μιὰ ἄκρη τοῦ φεγγαριοῦ καὶ παλι θὰ ξαναλάμψῃ ὁλάκερο. Οἱ ὁλικὲς ἐκλείψεις εἶναι τόσο σπάνιες! Καὶ τί εὐχὴ Θεοῦ! ἀπόψε θὰ γινόταν μιὰ τέτοια, τὴ βραδιὰ ἴσα-ἴσα ποὺ τὴν ἀφιέρωσα στὴ λατρεία, στὴν ἀπόλαυση τοῦ φεγγαριοῦ;.. Θἄχε γοῦστο! Γιὰ φαντάσου!..

Καὶ γέλασα μ' αὐτὸ ποὺ θὰ πάθαινα καὶ ποὺ μοῦ φαινόταν τόσο ἀπίθανο... Κι' ὅμως, τὸ μαῦρο ἐκεῖνο πρᾶγμα προχωροῦσε ἀπάνω στὸ φεγγάρι, προχωροῦσε, καὶ τὸ σκέπαζε, τὸ σβυνε, ὁλοένα. Σὲ λίγο, ἦταν σκεπασμένο τὸ μισό. Κι' ἀκόμα νἀρχίσῃ νὰ ξεσκεπάζεται! Μπρέ, μὴν ἦταν ἔκλειψη... ὁλική; Ἔτσι, γιὰ τὴν τύχη μου; —Ἔ, δὲν ἄργησα νὰ βεβαιωθῶ. Ἦλθε στιγμὴ ποὺ ἀπ' τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο φεγγάρι, δὲν φαινόταν παρὰ μόνο μιὰ ἀκρίτσα φωτεινή. Ὅλο τἄλλο εἶχε γίνει μαυροκόκκινο σὰν τὸν καλοψημένο λουκουμὰ ἢ σὰν τὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ, ποὺ ἀφοῦ πέσῃ ἡ φλόγα τους, χωνεύουν ἕτοιμα νὰ σβύσουν... Στὴ θέσῃ τοῦ ἱλαροῦ, τοῦ γλυκοῦ, τοῦ παραδείσιου ἐκείνου φεγγαρίου, δὲν ἔβλεπα τώρα παρὰ ἕνα φεγγάρι ἄσχημο, ἐλεεινό, φριχτό, ποὺ ξεψυχοῦσε!..

Κι' ὅταν πιὰ τὸ φάσμα αὐτό, τὸ λείψανο, δὲν ἔφεγγε οὔτε ὅσο ἕνα ἄστρο, οἱ ἄνθρωποι ποὺ καθόνταν κοντά μου, σηκώθηκαν νὰ φύγουν. Σηκώθηκα κι' ἐγώ. Τί νἄκανα πιὰ ἐκεῖ ἔξω, στὰ σκοτεινά; Ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὶς τελευταῖες τοὐλάχιστο ἀκτῖνες, γιὰ νὰ γυρίσω στὴν πόλη, ὅπου δὲν θἄχαν ἴσως ἀνάψει τὰ ἠλεκτρικά, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄταν πανσέληνος. Καὶ ξεκίνησα μαζὶ μὲ τὸν ἄλλον κόσμο... Ὅταν ἔφτασα ὥς τὸ Σύνταγμα, φεγγάρι δὲν ὑπῆρχε πιὰ καθόλου. Μόνο ὁ καλοψημένος ἐκεῖνος λουκουμάς. Καὶ γύρω του ὅλα τἀστέρια εἶχαν ἀνακτήσει τὴ λάμψη τους, μαζὶ μὲ τὸ Γαλαξία ποὺ κυλοῦσε τὰ φωσφορίζοντα κύματά του, ὅπως ὅλες τὶς ἀσέληνες κι' ἀσυννέφιαστες νύχτες. Γιατί, καθὼς ξέρουν ὅλοι, τὸ φεγγάρι εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῶν ἄστρων καὶ μόνο ἕνας ἀπρόσεκτος ποιητὴς θὰ μποροῦσε νὰ παραστήσῃ οὐρανὸ νυχτιάτικο μὲ φεγγάρι ὁλόγεμο καὶ μὲ ἄστρα λαμπρὰ γύρω-γύρω, ὅπως ὁ Ζαλοκώστας ποὺ ἔγραφε κάποτε:

Καὶ ἰδοὺ οἱ σαπφείρινοι κάμποι
Ἀπὸ ἄστρα πληροῦνται λαμπρὰ
Κι' ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἀργυρὰ
Ἡ πανσέληνος λάμπει.

Ἀλλὰ ὁ Ροΐδης, ὁ μεγάλος κριτικὸς τοῦ καιροῦ του, εἰρωνεύθηκε αὐτὴ τὴν ἀνακρίβεια καὶ παρατήρησε μάλιστα πὼς ὁ Σολωμός, σὰν ἀληθινὸς ποιητής ποὺ ἦταν, εἶπε κάποτε τὸ ἐναντίο:

Εἶναι νύχτα γλυκειὰ καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπάσῃ ἄστρο κανένα.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη ἔλαμπαν ὅλα, γιατὶ τὸ φεγγάρι δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῇ... ἀπὸ τὴ σκιὰ ποὺ τὸ εἶχε σκεπάσει. Ὥρα βάσταξε αὐτὰ τὸ κρυφτούλι. Ὡσότου ἄρχισε, ἀπὸ τἀντίθετο μέρος, νὰ ξαναφαίνεται. Σιγὰ-σιγά, ὁ Δράκοντας ποὺ τὸ εἶχε καταπιῇ, τὸ ξερνοῦσε. Γιατὶ αὐτὸ πιστεύουν οἱ Κινέζοι: Ἕνας Δράκοντας, κάθε ποὺ γίνεται ἔκλειψη, καταπίνει τὸ φεγγάρι, ὁλάκερο ἢ μισό, κατὰ τὴν πεῖνα ποὺ ἔχει. Καὶ μὲ τὶς προσευχὲς ποὺ κάνουν τότε οἱ σεληνολάτρες ἐκεῖνοι, ξορκίζουν τὸν ἐχθρὸ καὶ τὸν κάνουν νὰ τὸ βγάλῃ.

Στὸ σπίτι, σάστισαν ποὺ μὲ εἶδαν νωρίς:

—Μπᾶ! τόσο γρήγορα χόρτασες τὸ φεγγάρι; Δὲν εἶπες;..

Δὲν εἶχαν βγῇ, ἔτρωγαν, καὶ στὴν τραπεζαρία μὲ τὰ φῶτα, δὲν εἶχαν πάρει εἴδηση πὼς ἔξω... χαλοῦσε ὁ κόσμος.

—Εἶπα, ναί, μὰ διάλεξα τὴ βραδυά!.. Φεγγάρι δὲν ἔχει!

—Γιατί; σηκώθηκε συννεφιά;

—Τί συννεφιά!.. Ὁλικὴ ἔκλειψις σελήνης!

—Ἀαααα!

Ἄνοιξαν τὰ στόματα, πετάχτηκαν στὰ παράθυρα, εἶδαν μέσ' στὴ σκοτεινιὰ νὰ λάμπουν τἀστρα, εἶδαν στὴ μέση τους καὶ τὸν καλοψημένο λουκουμὰ καὶ... λιγώθηκαν ἀπ' τὰ γέλια γιὰ τὸ πάθημά μου. Τότε κάποιος εἶπε:

—Μ' αὐτή, γιὰ σένα, δὲν ἦταν «ἔκλειψις»... ἦταν «ἔκπληξις Σελήνης»!..

Κι' ὅλοι θυμήθηκαν πὼς τὸ πρωΐ εἶχαν διαβάσει κάτι τέτοιο στὶς ἐφημερίδες.

—Ἄχ, καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε, εὐλογημένοι, νὰ μὴν πήγαινα;..

—Καλὰ τώρα, κάτι ἔπαθες, βλέπεις!

—Μὰ μικρὸ τὄχετε σεῖς, νὰ πηγαίνω μὲ τόση λαχτάρα γιὰ φεγγάρι, νὰ τἄχω... στὰ χέρια μου καὶ νὰ τὸ χάνω ἄξαφνα ὁλάκερο;

Ὡστόσο ἡ σκιὰ ἔφευγε καὶ τὸ φεγγάρι πάλι ξεφανερωνόταν. Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Ἔντεκα ἡ ὥρα... Ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἡ πανσέληνος εἶχε ξαναγίνει, τἀστρα εἶχαν σβύσει στὸ φῶς της καί, βλέποντας ἀπ' τὸ παράθυρό μου τὸ ἀσύγκριτο θέαμα, θυμήθηκα κι' ἄλλους στίχους τοῦ Σολωμοῦ:

Ἦταν στὴν ἄλαλη
Τὴ μοναξία
Στρογγυλοφέγγαρη
Φωτοχυσία
Σὰν τὴ λαμπρόπλαστη
Πρωτονυχτιά...

Μὲ τὴ διαφορά, πὼς ἡ μεσονύχτια «μοναξία» τῆς Ἀθήνας δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄλαλη: Ἀντηχοῦσαν πυκνὰ τὰ σαλπίσματα καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν αὐτοκινήτων, ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὰ νυχτερινὰ κέντρα τὰ ἐξοχικά, κάτω ἀπ' τὴ «στρογγυλοφέγγαρη φωτοχυσία». Μὰ ἐγὼ τώρα ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ λαθροκυνηγὸς

Ἕνα βράδυ, ὁ Φραντὴς ἐπρότεινε στὰ παιδιὰ νὰ πᾶνε μαζί του στὸ δάσος.

—Ὤ, πῶς θὰ εὐχαριστηθῶ! εἶπε ἡ Ἀνθούλα. Ἔπειτα ἀπὸ τὸ λιοβασίλεμα, τί ὡραῖα ποὺ μυρίζουν τὰ χόρτα!

—Νἄρχεστε ἀπὸ πίσω μου, εἶπε ὁ δασοφύλακας, καὶ νὰ μὴν κάνετε θόρυβο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδηση οἱ λαθροκυνηγοὶ καὶ ξεφύγουν, ἂν τυχὸν τοῦ κατέβηκε κανενὸς νἄρθῃ στὸ δάσος νὰ κυνηγήσῃ.

Ὁ Φραντὴς πῆρε τὸ τουφέκι του κι' ὁ Γιάννης μὲ τὴν Ἀνθούλα τὸν ἀκολούθησαν. Πέρασαν ἔτσι τὴ μεγάλη δενδροστοιχία μὲ τὶς καστανιὲς κι' ἀπὸ κεῖ μπῆκαν στὸ δάσος. Τὶ σιωπή! Δὲν φυσοῦσε καθόλου, τίποτα δὲν κουνιόταν, οὔτε τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, οὔτε οἱ θάμνοι. Κάπου-κάπου κανένα πουλὶ πετοῦσε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἢ κανένα κοῦνελι περνοῦσε τρέχοντας καὶ πάλι γινόταν ἡσυχία. Οἱ δρόμοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ χλόη ποὺ ἔπνιγε τὸν κρότο τῶν βημάτων. Ὁ Γιάννης εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ἀνθούλα γιὰ νὰ τὴν ὁδηγῇ καὶ πήγαιναν πίσω ἀπ' τὸ δασοφύλακα χωρὶς νἀπομακρύνουνται πολύ.

Ἡ μεγάλη σιωπὴ τοῦ δάσους τοὺς ἔκανε ἄραγε κι' αὐτοὺς νὰ σιωποῦν; Ὁ Γιάννης δὲν ἤξερε γιατί, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ λέξη κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε σὰ νὰ φοβόταν...

Ἄξαφνα, μιὰ κουκουβάγια πέταξε τόσο κοντά τους, ὥστε ἡ κόρη, τρομαγμένη, κρεμάστηκε ἀπ' τὸ μπράτσο τοῦ Γιάννη. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό. Ἡ νύχτα μὲ τὸ μυστήριό της συγκινοῦσε τὴ φαντασία τῶν παιδιῶν. Κι' ὅμως ἡ Ἀνθούλα αἰσθανόταν ἥσυχο τὸν ἑαυτό της στὸ μπράτσο τοῦ φίλου της καὶ θὰ μποροῦσε νὰ περπατήσῃ ἔτσι ὥς τὸ πρωΐ.

Ἀλλά... τί ἄκουσε ὁ Φραντὴς καὶ στάθηκε ἔτσι ἀπότομα;.. Ἔβαλε τὸ δάκτυλο στὸ στόμα του, ἔπειτα ἔσκυψε κι' ἀκούμπησε ταυτί του χάμω στὴ γῆ... Ὅταν σηκώθηκε, πλησίασε τὰ παιδιὰ τόσο, ὥστε σχεδὸν τἄγγισε μὲ τὸ πρόσωπο.

—Μὴν κουνηθῆτε! τοὺς ψιθύρισε.

Καὶ χώθηκε στὸ δάσος.

Ποῦ πήγαινε; Τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά; Ἡ Ἀνθούλα ἔτρεμε, φοβόταν γιὰ τὸν πατέρα της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ποὺ τοὺς φάνηκαν αἰῶνες, ἄκουσαν φωνές. Ὁ Φραντὴς φώναξε: «Ἀ, κλέφτη! σ' ἔπιασα!» Μι' ἄλλη φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ τόνο ἀπειλητικό... Ἔπειτα

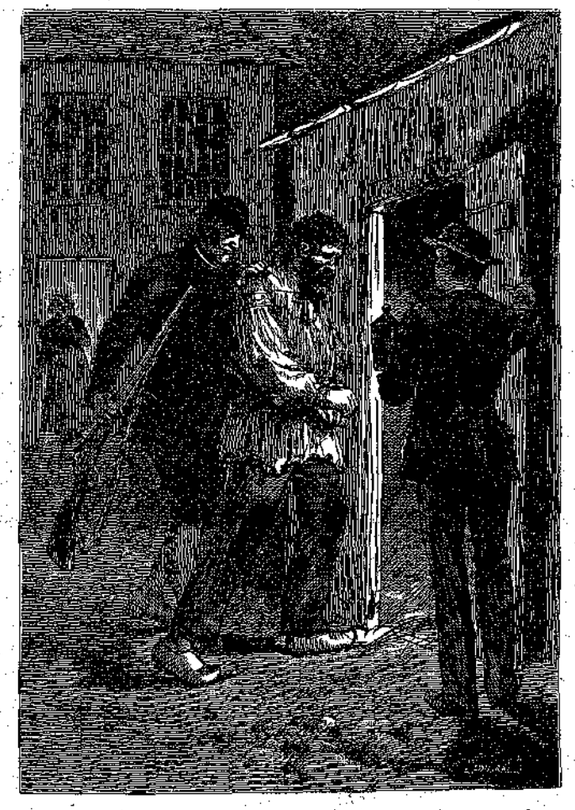

«Ὁ κὼρ-Φραντὴς ἔσπρωξε τὸν ἄγνωστο μέσα». (Σελ. 309, στ. γ'.)

ἔγεινε πάλι σιωπή, ἔτριξαν οἱ κλάδοι κι' ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός!

—Πατέρα! πατέρα! φώναξε ἡ Ἀνθούλα σπαραχτικά.

Ὁ Γιάννης ὅρμησε τρέχοντας.

Κι' ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε, σχίζοντας τὰ φορέματά της στἀγκάθια καὶ κλονιζόμενη σὲ κάθε βῆμα.

Ὅταν ἔφθασε πρῶτος ὁ Γιάννης, εἶδε τὸν δασοφύλακα πεσμένο χάμω. Κι' ἕνας ἄνθρωπος, ἀπὸ πάνω του, τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό, πατῶντας μὲ τὸ γόνατο στὸ στῆθος του.

Ὁ νέος ὅρμησε, ἅρπαξε τὸν ἄγνωστο ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ τὸν ἔσφιξε τόσο δυνατά, ὥστε τὸν ἔκαμε νἀφήσῃ τὸ θῦμα του.

—Στάσου! εἶπε ὁ Φραντὴς τοῦ Γιάννη ἅμα μπόρεσε νὰ σηκωθῇ. Ἔχω σκοινιὰ στὴν τσέπη μου. Πρέπει νὰ τὸν δέσουμε!

Ὁ ἄγνωστος ἄλλαξε τότε τρόπο. Εἶχε νὰ κάνῃ μὲ δυό. Κι' ἀφίνοντας τὸ ἄγριο, ἄρχισε νὰ παρακαλῇ:

—Ἀχ, κὺρ Φραντή, μὴ θέλῃς τὸ χαμό μου, λυπήσου με!

—Καὶ μὲ λυπήθηκες ἐσύ, κλέφτη;.. Ἂν δὲν πρόφταινε τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί, θὰ μ' ἔπνιγες!

Καὶ μιλῶντας ἔτσι, ὁ δασοφύλακας ἔδενε τὰ χέρια τοῦ λαθροκυνηγοῦ.

—Ἐμπρὸς τώρα, δρόμο! Γιάννη, ἐσὺ δεξιὰ κι' ἐγὼ ἀριστερά του. Τὸ νοῦ σου μὴ μᾶς φύγῃ. Θὰ τὸν κλείσουμε στὴν ἀποθήκη κι' ἔπειτα θὰ πάω νὰ φωναξω τοὺς χωροφύλακες.

Οἱ τρεῖς ἄντρες ξεκίνησαν. Ἡ Ἀνθούλα πήγαινε κοντὰ στὸν πατέρα της. Εἶχε φοβηθῇ τόσο πολύ! ἀλλὰ ὁ Γιάννης τῆς φάνηκε τόσο γενναῖος! Ἂν δὲν ἦταν μαζί τους αὐτός, τώρα ὁ πατέρας της θἄταν νεκρός. Μὰ νὰ ποὺ δὲν ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἄδικο. Κι' ἔστειλε τὸ Γιάννη νὰ σώσῃ τὸν πατέρα, ὅπως μιὰ φορὰ ἔσωσε καὶ τὴν κόρη.

Τί διαφορὰ ἀπὸ τὸ ξεκίνημα στὸ γυρισμό! Ὅλα τὴ φόβιζαν τώρα τὴν Ἀνθούλα, προπάντων ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ τὰ χοντρά του χέρια πῆγαν νὰ πνίξουν τὸν πατέρα της. Κι' ὁ ἄνεμος τώρα φυσοῦσε δυνατά, ἔβρεχε καὶ τὸ νερὸ ἔσταζε ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δέντρων. Τὶ νύχτα!..

Ἅμα ἔφτασαν, ὁ Φραντὴς ἔδωσε τὸ τουφέκι του στὸ Γιάννη καὶ ξεκλείδωσε τὴν ἀποθήκη. Ἔπειτα πῆρε πάλι τὸ ὅπλο κι' ἔσπρωξε τὸν ἄγνωστο μέσα.

—Αὔριο οἱ χωροφύλακες θὰ σὲ πᾶνε στὴ φυλακή, τοῦ εἶπε φεύγοντας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ἀπὸ σήμερον εἰς δραχμὰς πενήντα (50).

Ἀπὸ τὰ Καταστήματα Π. Γ Μακρῆ καὶ Σια, ὅπου τυπώνεται τὸ φύλλο μου, ἔλαβα τὸ ἀκόλουθον γράμμα:

«*Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Αὐγούστου 1924*

«Κύριον Ν. Παπαδόπουλον

« Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

«*Ἐνταῦθα.*

«Κύριε,

«"Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἀπὸ τῆς μεταπροσαχοῦς ἑβδομάδος ἡ τιμὴ τῶν ἐκτυπωτικῶν τοῦ περιοδικοῦ σας θαὺξηθῇ εἰς δραχμὰς 1,100 (ἀντὶ τῶν 800 τὸς ὁποῖας ἐπληρώνατε μέχρι τοῦδε,) κατὰ φύλλον διὰ 7,000 ἀντίτυπα καὶ εἰς δρ. 70 (ἀντὶ 50) κατὰ πᾶσαν πρόσθετον χιλιάδα μετὰ τῶν διπλωτικῶν.

«Εἰς τὴν ἀπόφασιν τούτην κατελήξομεν λόγῳ τοῦ τελευταίως ἐπιβληθέντος διὰ Νόμου περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς ὀκτὼ καὶ τῆς νέας ὑπερτιμήσεως τῶν ἡμερομισθίων.

«Εὐελπιστοῦμεν ὅτι οὐδεμίαν ἐπὶ τούτου θὰ ἔχετε ἀντίρρησιν καὶ διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως,

«Ἀνώνυμος Ἐμπορο-βιομηχανικὴ Ἑταιρεία Π. Γ. Μακρῆς καὶ Σια

«Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς

«Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ»

Σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα αὐτό, στὸ ἑξῆς πρέπει νὰ πληρώνω 300 δρ. τὸ φύλλο παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἐπλήρωνα. Ἐπιβαρύνεται δηλαδὴ ὁ προϋπολογισμός μου μὲ (300×52) 15 600 δραχμὰς τὸ χρόνο ἐπιπλέον. Ἀλλὰ ἤδη εἶχα *ἔλλειμμα*, γιατὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, 40 δρ. τὸ χρόνο. ἦταν ἀνεπαρκὴς γιὰ νὰ καλύπτῃ τὰ ἔξοδα καί, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, εἶχα σκοπὸ νὰ τὴν αὐξήσω. Λοιπόν, ἡ αὔξησι, αὐτή, κατ' ἀνάγκην, πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τώρα. Καὶ στὸ ἑξῆς, ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ θὰ εἶναι *50 δραχμὰς ἡ ἐτησία, 28 ἡ ἑξάμηνη καὶ 15 ἡ τρίμηνη* Ἡ δὲ τιμὴ τοῦ *φύλλου δρ. 1,50. Μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία θὰ ὑπερτιμηθοῦν καὶ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως».*

Ὅσοι ἐγγραφονται ἀπὸ σήμερα ἢ ἀνανεώνουν συνδρομή, θὰ πληρώνουν κατὰ τὸ νέο αὐτὸ Τιμολόγιο. Ἀπὸ τὸ Ἐσωτερικὸ μόνο. Γιατὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἴδια.

Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ ποδεχθοῦν τὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ προσθήκη τῶν 10 δραχμῶν στὴ συνδρομή τους, ὅ,τως ἀποδέχθηκα κι' ἐγώ, — τί εἶχα νὰ κάμω; — τὴν αὔξηση τῶν τυπωτικῶν. Στὴν περίστασιν αὐτή, βλέπετε, ἡ ἔπρεπε νὰ διακόψω τὴν ἔκδοσή μου ἢ ναὺξήσω τὴ συνδρομή. Δὲν ἔκαμα καλὰ ποὺ ἐπροτίμησα τὸ δεύτερο;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΝΑΣΟΣ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 43

Τὰ μουλάρια ἀνέβαιναν μὲ τὸ σιγανὸ βῆμα τους τὸ ἀπότομο μονοπάτι. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γερνῇ κατα τὴ δύση. Ἀλλὰ ἡ ζέστη ἦταν ἀκόμα δυνατὴ καὶ τὰ μουλάρια, κουρασμένα, κοντοσταθήκανε κάθε τόσο γιὰ ν' ἀναπαύσουν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἦταν κουρασμένοι, ἀπὸ τὴν πολύωρη καβάλλα, καὶ βιαζόντανε νὰ φτάσουν στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Μόνο ὁ Νάσος δὲν εἶχε κουραστεῖ. Περπατοῦσε ἀπὸ τὸ πρωΐ διαρκῶς, ἀποτελῶντας τὴν οὐρὰ τῆς μακρᾶς συνοδιας. Ἔπεφτε ἀπὸ πίσω του δυὸ σκύλλους δεμένους, ποὺ κουρασμένοι μὲ κόπο σέρνανε τὰ πόδια τους.

Αὐτὸ στενοχωροῦσε τὸ Νάσο ποῦθελε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ χτυπάῃ μὲ τὴ βίτσα του τὰ μουλάρια.

Ὁ δρόμος δὲν τὸν κούραζε, ἀλλὰ ἡ ζέστη τὸν ἐνάρκωνε. Περπατῶντας εἶχε μισοκοιμηθῆ καὶ ἀναγκάσθηκαν μὲ μεγάλες φωνὲς νὰ τὸν ξυπνήσουν. Ἀλλὰ σὰν ξαναγύρισε στὴ φυσιολογική του κατάσταση, εἶδε ὅτι εἶχε χάσει τὸ τσαρούχι του.

Αὐτὸ τὸν στενοχώρησε, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ κοτσανδυλος. Ἀλλὰ βρῆκε τὴ λύση: Ἔβγαλε καὶ τὸ ἄλλο τσαρούχι καὶ ἔμεινε ξυπόλυτος.

Αὐτὸ τὸν ἀνεκούφισε λιγάκι.

Σὰν ἔφτασαν στὴ βρύση τοῦ Ντουρούτη, ἔτρεξε πρῶτος νὰ δώσῃ νερὸ στὰ σκυλλιά. Ὕστερα ἔβαλε κατω ἀπὸ τὴ βρύση τὸ ξανθὸ ἀκκύβουτο κεφαλι του, γιὰ νὰ δροσιστῇ λιγο. Ἐννοεῖται, ὅτι καπέλο δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκτήσει. Σὰν φτάσανε στὸ χωριὸ τὸ βραδάκι, φρόντισε γιὰ τὰ σκυλλιά. Καὶ τὸν ἔχασαν.

Τὸν βρήκανε ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα νὰ κοιμᾶται ὅπως ἤτανε, στὴ μέση τῆς πλατείας, μέσα στὸ κρῦο ἀέρακι ποὺ κατέβαζε ὁ Ὄλυμπος.

— Θὰ πάθῃ περιπνευμονία! εἶπε ὁ κ. διευθυντής.

Οἱ ἀγωγιάτες ἐγέλασαν. Ὁ Νάσος ν' ἀρωστήσῃ! Τὸν ἔβιλαν ὡστόσο νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα στάβλο.

Τὸ πρωΐ, σὰν φύγανε, ὁ Νάσος πήγαινε πρῶτος. Τώρα τὰ σκυλλιὰ ἤσαν ξεκουρασμα καὶ τρέχανε, καὶ τὰ μουλάρια δὲν θέλουν χτύπημα στὸν κατήφορο.

Ὁ Νάσος ἔτρεχε, γελοῦσε, τραγουδοῦσε κάτω ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ ἥλιο ποὺ φώτιζε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι του.

Ἦταν τὸ πιὸ εὐτυχισμένο παιδὶ τοῦ κόσμου. *Ὀλέμπιν*

ΟΙ "ΚΥΒΟΙ,,

Ἀριθ. Ἐγκρ. 34.

"Ὅταν ἤμουν μικρή, ἔτερφα μεγάλη ἀποστροφὴ γιὰ τοὺς «κύβους».

Τοὺς θυμᾶστε βέβαια τοὺς μικροὺς ξύλινους κύβους, ποὺ τοὺς συναρμολογοῦν — σὰν τὰ «παιγνια» ποὺ ἔβαζε κάποτε κι' ἡ Διάπλαση - καὶ σχηματίζουν διάφορες ζωγραφιές, ἢ ἁπλῶς τὸ ἀλφάβητο.

Τὸ τόσο κοινὸ αὐτὸ παιχνίδι τῶν παιδιῶν μοῦ προξενοῦσε ἕνα γελοῖο τρόμο γιατὶ κεῖ ποὺ ἔπαιζε ἀνύποπτη, μοῦ παρουσιαζόταν ἄξαφνα ἕνα ἀκρωτηριασμένο πρόσωπο, πότε μένα μάτι, πότε μὲ μισὴ μύτη καὶ πότε μόνο μὲ τὰ μαλλιά.

Μιὰ μέρα ἔφεραν δῶρο στὴν ἀδελφή μου ἕνα μεγάλο κουτὶ μὲ τέτοιους κύβους.

Ἀφοῦ ἔπιαξε ἐκείνη, μοῦ ἔδωσε νὰ παίξω κι' ἐγώ. Βυθίστηκα στὸ παιχνίδι· ὅταν ἔξαφνα, καθώς γύρισα ἕναν κύβο, ἀνοιχτοῦσα ἕνα πρόσωπο χωρισμένο στὰ δυό. Κύβοῦς τὸν γύρισα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλάι καὶ... φρίκη! Μιὰ κατάμαυρη κόμη, μαζὶ μὲ λίγο μέτωπο, φάνηκε μπροστά μου. Τί νάκανα; Θάφινα τὸ μικρὸ αὐτὸ τετραγωνάκι νὰ μὲ βασανίζῃ; Χωρὶς νὰ τὸ κοιτάξω πιά, τοῦ ἔδωσα μιὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Σέχασα νὰ σᾶς πῶ πῶς κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἦταν μαγαζὶ κοὶ ὅτι ἦταν καλοκαίρι. Τἀπόγευμα, ἡσυχη ὅτι τὸ μισητὸ πραγμα κάκι θάχε χαθῆ στὴν τύρβη τοῦ δρόμου, βγῆκα στὸ μπαλκόνι κι' ἔσκυψα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Φρίκη! Ἐπάνω στὴν τέντα τοῦ μ ιναζιοῦ, ποὺ νὴν ἄλεγαν ἀπὸ τὸ πρωΐ για τὸν ἥλιο, μισὸ πρόσωπο μὲ κοιτάζει εἰρωνικὰ κ' ἕνα ὑπόλειμμα κεφαλιοῦ ἁπλώνει τὰ μαῦρα του μαλλιά!

Ἔτρεξα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔμεινα ζαρωμένη σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ σὲ λίγο ἀκούω τὴ θριαμβευτικὴ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς μου: — Νά τος, νά τος, εἶναι ἐπάνω στὴ τέντα Φέρτε ἕνα μπαστούνι νὰ τὸν ἀνεβάσωμε! *Μίρκα*

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 39.

Μιὰ μέρα, καθόμουνα στὸ μπαλκόνι μας καὶ ἔβλεπα τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε. Μεταξὺ ἄλλων, περνοῦσαν καὶ δυὸ χωρικοί, ὁ ἕνας νέος καὶ ὁ ἄλλος γέρος καὶ κουφός. Ὁ νέος ἔλεγε στὸ γέρο, συνεχίζοντας προηγούμενη ὁμιλία, καὶ τονίζοντας μόνο τὶς τελευταῖες λέξεις: — «Νὰ τοῦ πῆς τοῦ γιοῦ σου, εἶναι καλὴ κοπέλλα νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του· φτωχιὰ μὰ προχομμένη· μὲ τὰ χέρια της ζῆ. — Ἀ, ἀπαντᾶ ὁ γέρος, ἔχει καὶ μαγολζί;.. Μμμμ!!! — Ὁ ἄλλος ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ τὸν διορθώσῃ: — Δὲ θἄχει φασαρίες μὲ πεθερικά· εἶναι ὀρφανή. Μονάχα ἔχει τρεῖς θειάδες. — "Α! ἔχει καὶ τρεῖς χιλιάδες;.. καλὴ εἶναι, καλή! Μμμμ!!!»

Παραπέρασαν. Δὲν ἄκουσα πιὰ τὶ ἄλλα εἶπαν, ἀλλ' ἂν κρίνω ἀπ' αὐτὰ τὰ λίγα, ὡραῖες πληροφορίες θὰ δώσῃ ὁ γέρος τοῦ γιοῦ του γιὰ τὴ νύφη! *Γαλαξίας*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τακης λογαριάζει:

— Φέτο εἶμαι στὴν τετάρτη... τοῦ χρόνου πάω στὴν πέμπτη... ἔπειτα στὴν ἕκτη.. κατόπι στὴν ἑβδόμη... Γιά πότε πέρασα τὸ Σχολαρχεῖο! *Ἐρείπια Σμύρνης*

***

Ἕνας μικρὸς Μυγχάουζερ:

« — Στὴν ποτίδα μου, οἱ σκιὲς τῶν ἀμαξιῶν εἶναι τόσο πυκνές, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀνεβοίνουν ἀπάνω καὶ τρέχουν σὰ νὰ νἄναι μέσα σταμάξι! *Ἑλληνικὸ Χῶμα*

***

Ἡ μαμμά. — Τοτό μου, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...

Ὁ Τοτός, βυθισμένος στὸ παιχνίδι του: — Φίλησέ με κι' ἔρχομαι! *Γλυκὸ Χαμόγελο*

ΑΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Ἐβριπίδου τὴν 18 Αὐγούστου 1924

ΣΤΗΝ ἴδια σελίδα βλέπετε μιὰ δήλωσή μου. Ἡ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων ἐπιβάλλει τὴν καινοφόγα αὐτὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς. Εἶναι μιὰ ἀλυσίδα: Ὁ ἐργάτης, ποὺ τὰ θέλει τώρα ὅλα δικά του, πιέζει τὸν ἐργοδότη: θὰ ἐ γάζομαι, τοῦ λέγει, μόνο ὀκτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα καὶ θὰ μοῦ δίνῃς ἡνεφομίσθιο 60, 70, 80 δραχμές· (ἐνῷ ἄλλη φορὰ ὁ τυπογράφος ἐργαζόταν ἐννιά, δέκα ὧ.ες, κ' ἔπαιρνε 8 δραχμὲς τὸ πολύ!) Ὁ ἐργοδότης πάλι,—τί νὰ κάμῃ;—πιέζει τὸν παλάτη του: θὰ μοῦ πληρώνῃς τώρα τυπωτικὰ χίλιες ἑκατὸ δραχμὲς τὸ φύλλο· (ἐνῷ ἄλλοτε ὁ ἐκδότης ἐπλήρωνε μόν 60!) Κ' αὐτὸς ἐπιβαρύνει τότε ἀναλογα τοὺς συνδρομητάς του: Ἡ συνδρομὴ τώρα, τοὺς λέει, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λιγότερο ἀπὸ 50 δραχμές, (ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἦ αν 8!) Ἀλλὰ ποῦ θὰ φτάσουμε ἔτσι; Ἔνας Θεὸς π' ὰ τὸ ξέρει... Ἐγὼ ὅμως βασίζομαι ἀκόμα στὴν ἀγάπη τῶν φίλων μου, ποὺ τόσες φορὲς μοῦ τὸ εἶπαν καὶ μοῦ τὸ ἔδειξαν: «"Ὅσο κι' ἂν ἀναγκασ ῇς ναὺξήσῃς τὴ συνδρομή, καὶ 100 δραχμὲς νὰ τὴν κάνῃς, ἐμεῖς δὲν θὰ σἀφήσουμε ποτὲ!»

"Ἐλαβα, *Πιστι-Πατρίς*, καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο ἐδιάβασα τὸ βιβλίο τοῦ κ. Βολωνάκη γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καὶ τὰ ἔργα του. Πραγματικὰ ὡραῖα καὶ σπουδαῖα. Γιὰ τὴ Σελίδα ὄχι, δὲν μπορεῖς τώρα νὰ ἐξαναστείλῃς κι' ἄλλο κομμάτι, ἀφοῦ σοῦ ἐνεκρίθη τὸ πρῶτο. Ἂν ἔστελνες μαζὶ καὶ τὰ δυό, μᾶλιστ α: θὰ σοῦ ἐδιαλεγα τὸ καλύτερο ἤ, ἂν ἤταν ἐκτάκτως καλά, θὰ σοῦ ἐνέκρινα καὶ τὰ δύο. Ἀλλὰ εἶναι τόσο πολλοὶ ποὺ περιμένουν, ὥστε θὰ τοὺς ἀδικοῦσα, ἂν ἔδιδα τὸ δικαίωμά γιὰ ξαναστείλουν γιὰ τὴν Δ' Τοιμηνία ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἤδη μιὰ ἐγκριση.

Ὁ *Φώρης Δεβάντης*, διεκδίζοντας τὶς Ἐπιστολὲς τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ Ἀναγραμματισμοῦ, σκάφθηκε νἀναγραμματίσῃ τὄνομα τοῦ ἀγαπητοῦ συγγραφέα κι' ἀπὸ τὸ «Γρηγόριος Ξενόπουλος» ἔβγαλε τὴ φράση «γοργὸς ἡλίου πρόξενος» (σὰ νὰ λέμε φωτοδότης) ποὺ ἔχει πραγματικῶς ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ὀνοματεπωνύμου καί, κατὰ τὸν *Φίδρη Δεβάντη*, «λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ξενοπούλου ἐπὶ τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας» — "Ὅσο γιὰ τὴν ἀπορία ποὺ ἐκφράζει στὸ γράμμα του, πῶς ἕνας τέτοιος συγγραφεύς, ποὺ μόνο ἐπαίνους ἔπρεπε νἀκούῃ, ἐπικρίνεται στὶς ἀρμοδιότες ἀπὸ διαφόρους «δημοσιογραφίσκους», τοῦ ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει κεμμιὰ σημασία. Τὴ σημεῖ ποὺ τὸ ἔργο τοῦ κ. Ξ. ἀναγνωρίστηκε ἀπὸ τὸ Κράτος, ἀπὸ τὴν Κοινωνία κι' ἀπὸ τοὺς διαπρεπέστερους λογίους τῆς ἐποχῆς του, πολαιοὺς καὶ νέους, οἱ «δημοσιογραφίσκοι» μποροῦν νὰ λένε ὅ,τι θέλουν.

Δέλια, τὸ γράμμα σου πολὺ συγκινητικό. Χαίρω ποὺ μεγάλωσες, μὰ ποὺ μεγάλωσες «τρεφομένη μὲ τὴν ὑγιᾶ πνευματικὴ τροφή» ποὺ ἐγὼ σοῦ ἔδινα τόσα χρόνια, καὶ σοῦ ξύπνησα «τὴν ἀγάπη στὸ διάβασμα, καὶ σοῦ ἀνέπτυξα τὸ γοῦστο τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ». Ἐδιάβασες ὅλους μου τοὺς τόμους κι' ὅλα τὰ βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μου. Ἡ μαμμά σου σ' ἐκοίμιζε μικρὴ μὲ τὰ παραμύθια μου καὶ μὲ τὰ ποιήματά μου. Σὲ μένα χρωστᾷς τὶς πιὸ λαχταριστὲς στιγμὲς τῆς παιδικῆς σου ζωῆς. Ὡς τὰ 15 σου χρόνια, δὲν ἔπιασες ἄλλο βιβλίο στὰ χέρια σου ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σχολικὰ καὶ τὰ δικά μου. Τώρα εἶσαι 18 χρονῶν. Ἔχεις διαβάσει χίλια πράγματα στὴν ἀρχαία καὶ νέα ἑλληνική, στὴ γαλλική, στὴν ἀγγλική. Κι' ὅμως «τίποτα δὲν [illegible] τὴν αὐθεντικὴ ἐκείνη ποὺ δοκιμάζεις τότε, σκυμμένη σὲ κάποιο μου τόμο. .» Ἀ, τὶ ὡραῖο αὐτὸ τὸ γράμμα! Κεῖμαι ποὺ τὸ σταματῶ ὡς ἐδῶ, ἐνῷ παρακάτω λέει τόσα ὡραιότερα!.. Ἄς εἶναι. Ἡ *Δέλια* θὰ μοῦ γράψῃ τώρα συχνά.

Ἐννοεῖται, *Ὡραία Καστέλλα*, ὅτι ὅσο διαβάζεις, τόσο καλύτερα θὰ γράφῃς. Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τώρα ἐκφραζεσαι καὶ περιγράφεις πολὺ καλά. Ὅσο γιὰ τὸ φάρμακο τῆς τεμπελιᾶς, τὸ μόνο ποὺ ξέρω, σοβαρά, εἶναι ἡ *θέληση*. Ἄμα θέλῃ κανεὶς δυνατά, ἀληθινά, δὲν ἀφίνει νὰ τὸν κυριέψῃ τεμπελιά. Σηκώνεται, ξενυστάζει, διαβάζει, κάνει, δείχνει. Νὰ λές λοιπὸν πάντα «θέλω!» Καὶ μὴ φοβᾶσαι

Νὰ κι' ἕνα χαριτωμένο γραμματάκι τῆς *Ἠλέκτρας*. Ἐξόπνησε κι' αὐτὴ «ἀπὸ τὴν πολυάσχολη χασομεροσύνη» καὶ μοῦ γράφει τόσα ὡραῖα πράγματα, ποὺ δὲν ξέρω σὲ ποιό νὰ τῆς ἀπαντήσω!... Περιορίζομαι στὴν ἐρώτησή ποὺ μοῦ κάνει στὸ τέλος: ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κλίση μόνο σὲ μιὰ τ«χνη, μὰ ἀγαπᾶ αὐτὸ ἢ θέλῃση σὲ μιὰν ἄλλη, ποιὰ πρέπει νὰ προτιμήσῃς; Ἐγὼ λέω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ποιότη, γιατὶ ἡ κλίση εἶναι τὸ πᾶν, (δηλαδὴ ἡ ἱκανότης, ἡ ἰδιοφυΐα.) Ἐδῶ μαι περασιακὰ τοῦ μπαμπᾶ κ' ἐλπίζω γρήγορα νὰ μοῦ ξανα γράψῃ.

Ἀπολλώνιε, κατ' ἀρχὴν ἔχεις δίκιο καὶ στὰ δυό. Κι' ἡ κριτικὴ τῆς «προηγουμένης Σελίδος» ὠφελοῦσε πολύ, κι' ὁ κλῆρος σιὰ βραδεῖα τῶν Λύσεων ἀδικεῖ κάποτε ἱκανοτέρους. Ἀλλὰ ἡ ἔλλειψη χώρου μὲ ἀνάγκασε νὰ καταργήσω τὴν κριτικὴ τῶν ἐγκρινομένων καὶ νὰ περιορισθῶ στὴν κριτικὴ τῶν ἀπορριπτομένων ποὺ εἶναι ἀναγκαιότερη. Ἐπίσης ἕνα ἄτοπο, ἕνα μεγάλο ἄτοπο κι' ἄδικο ποὺ εἶχα παρατηρήσει, ὅταν ἔδιδα τὰ βραβεῖα μὲ τὸ μέτρημα μόνο τῶν ὀρθῶν Λύσεων, μὲ ἀνάγκασε νὰ εἰσαγάγω τὸ σύστημα τοῦ κλήρου καὶ τῶν Ἰσοτίμων. Δὲν ἔχω τόπο νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Πίστευσε ὅμως ὅτι τὸ ἄδικο ποὺ ἔλειψε μ' αὐτὸ τὸ μέτρο, ἦταν πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ποὺ γίνεται τώρα.

Τέλεια, *Γυναίκα*, πῶς δὲν εἶχες πάψει νὰ μᾶγαπᾷς, μὰ κάθε ἄλλο φανταζόμουν γιὰ αἴτιο τῆς σιωπῆς σου παρ' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις! Μὰ καὶ σύ, ἔνα τόσο δυνατὸ κορίτσι, ἄρησες νὰ σὲ κυριέψῃ σὲ τέτοιο βαθμὸ ἡ μελαγχολία τῆς... ἡλικίας; "Ελα, ἄφησέ τα αὐτὰ καὶ βάλε δύναμη νὰ τὴν πετάξῃς ἀπὸ πάνω σου.— Ἡ κλίση σοῦ γιὰ τὴν ἀεροπορία δὲν μοῦ φάνηκε παράξενη. Ὅλα τἀνδρικὰ σήμερα τὰ κάνουν καὶ γυναῖκες. Βέβαια, θὰ ' ἐξετάσῃ γιατρός, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ καρδιὰ σου καὶ γενικὰ ὁ ὀργανισμός σ υ ἀντέχουν. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ σὲ δεχθοῦν στὸ Ἀεροπορικὸ Σῶμα, γιατί, καθὼς ξέρεις, εἶναι στρατιωτικὸ καὶ στὸ στρατὸ δὲν εἶναι δεκτὲς γυναῖκες.—Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, τί νὰ σοῦ πῶ! ὅπως εἶναι σήμερα ἡ Κοινωνία, ἡ Γυναῖκα μόνο μιὰ σχεσικὴ ἐλευθερία μπορεῖ νὰ ἔχῃ· *ἀπόλυτη*, δηλαδὴ σὰν τὴν ἀνδρική, εἶναι ἀδύνατο νἀποκτήσῃ. Ἀργότερα, ἂν ἀλλάξουν οἱ κοινωνικοὶ ὅροι, ἴσως. Ἀλλὰ καὶ τότε ἀμφιβάλλω, γιατὶ ἂν ἀλλάξουν οἱ κ ινωνικοὶ ὅροι, οἱ φυσικοὶ ὅμως δὲν ἀλλάζουν πο ά.

Εἶσαι δικαιολογημένος, *Δούξ*, ποὺ ἔκαμες τόσον κιπρό νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ ἦταν στὴ μέση αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, ποὺ σ' ἔκαμε νὰ μείνῃς πίσω καὶ στὰ μαθήματα κι' ἀκόμα τώρα πρέπει νὰ μελετᾷς. Χαίρω ὡστόσο ποὺ ἤγειρες καλὰ καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ ἐπιτύχῃς στὶς ἐξετάσεις τοῦ Σεπτεμβρίου, κι' ἂς μὴ μπορέσῃς ὡς τότε νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Κι' ἐγὼ χάρηκα, νέε μου φίλε Φουνταρά, ποὺ ἀρχισες καὶ νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ ἐξακολουθήσῃς γιὰ πάντα νὰ μᾶγαπᾷς καὶ νὰ εἶσαι φίλος μου ὅπως τώρα. Ἀλλὰ νὰ σὲ ἰδῶ! ὄχι μόνο λόγια...

Ἄννα Ι. Νάκου, εἶμαι κατευθυσμένη καὶ ἀπὸ τὸ γράμμα, ὅπου μοῦ ἐκθέτεις τόσο ὡραῖα τὰ κατὰ τὸ Μποτάσειο, κι' ἀπὸ τὴν Ἔκθεση, νιὰ τὴν ὁποία πῆρες τὸ μεγάλο αὐτὸ Βραβεῖο. Εὖγε! Σοῦ ἄξιζε. Ἡ Ἔκθεσή σου εἶναι πολὺ-πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλες βραβευμένες ποὺ ἔτυχε ἄλλοτε νὰ ἰδῶ. Ἔχει οὐσία, ἔχει λογικὸ εἰρμό, κι' ἡ γλῶσσα της, ἂν κ αὶ αὐστηρὰ καθαρεύουσα, εἶναι ὡραία, λιτή, χωρὶς τὰ περιττὰ στολίδια καὶ τὰ γελοῖα ἐκεῖνα ἐπίθετα ποὺ σοσσάρουν ἀπανωτὰ ἄλλο·ε, ὅταν ἐνόμιζαν πὼς ἡ «ἐκκωθώδης φρασεολογία» εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς γλαφυρότητος. Ἡ Ἔκθεσή σου, πιὰ ἀπὸ μας, εἶναι νεωτεριστική, ὅσο μποροῦσε νὰ εἶναι μιὰ Ἔκθεση τοῦ Σχολείου, ἔχει πολὺ τὸ *νέο πνεῦμα*. Καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ τέτοια νὰ ἦταν ἀπὸ σένα. Καὶ πάλι εὖγε! Μὲ χαρὰ καὶ περιφάνεια θὰ δημοσιεύσω γρ ήγο α καὶ τὴ φωτογραφία ποὺ μοῦ ἔστειλες.

Μέγα Ναπολέων, ἄδικα παραπονεῖσαι καὶ σὲ παρατ ήτω στὴν ἀπάντηση ποὺ ἔδωσα στὸ 36 φύλλο, στὸ *Εὔζωνάκι* ποὺ μοῦ ἔκαμε τὸ ἴδιο παράπονο. Ἐπίσης καὶ τὸ «ἀνακατωμένα» τὸ ἐξήγησα. Εἶπα ὅτι π ἔπει νἄχετε κάποιο *σύστημα* στὰ διαβάσματά σας, νὰ παίρνετε τὰ βιβλία κάθε κλάδου μὲ κάποια *σειρά*. Δὲν ἐννοοῦσα ὅμως καὶ νὰ διαβάζετε ἑνὸς κλάδου ἢ ἑνὸς εἴδους μόνο βιβλία.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μυστικὴ Φωνή, Πέλοψ, Δάλια, Ὑπνιάρα, Βάσος Καλλιπολίτης, Σμύρνη, Πρίγκηψ Ἰνδός, Βαρῶνος, Μυγχάουζερ, Δαμπρὸς Ἠλιοπαίδη Ἀθῆρα, Χαλκουτοπούλα, Ἑλληνικὴ Τιμή, Καμέλια, Μελαγχολικὸς Ἰδεολάτρης, Ἄλκηστις καὶ Κυπριώτικο Ἀγκάθι.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Πολλὰ ἐδιάβασα καὶ πολλὰ . . . ἀπέρριψα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ τἀναφέρω. Στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Μικρὸς Καλλιτέχνης ἀ. (ΕΠ). Δευθερεύ, στὴν Πόλη, ἀ. (ΚΡ). Βιολέττα, κ. (ΕΑ). Δοξασμένο Εἰκοσάνα, ἀ. (ΑΑ). Μικρὸς Μεταράστης, ἀ. (ΝΠ). Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, κ. (ΕΚ). Σμύρνης Καΐμός, ἀ. (ΗΣΚ) Ἀγριεμένος Καβουτόρος, ἀ. (ΑΜ). Πτωχὸ Προσευχάκι, ἀ. (ΚΑ). Στέμμα, ἀ. (Περίδρ.). Νεράϊδα τῆς Γιάλτας, κ. (Περίδρ.). Δοξασμένη Ἑ ηά, κ. (Περιδρ). Δ αβ λάκι τῆς Γιάλτας, ἀ. (Περίδρ.) Ζακυθινὸ Γιούλι, κ. (ΠΝΜ). Πολυϋστωρ, ἀ. (ΙΙΙ)*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Φώρης Δεβάντης, ἀ.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀναλλάξουν ± *26)* ἡ *Ἄλκηστις μὲ Τριανταφυλλένια, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς *Ἴγκεμπουργ* (οἱ παραγ ελίες σου ἔγιναν ἔκαμες καλὰ ποὺ ἀρχισες νὰ στέλνῃς καὶ κομμάτια, ἀδιάφορο ἂν τὰ πρῶτα δὲν σοῦ ἐγκριθοῦν·) *Νύμφην τοῦ Ἔβρου* (χαίρω ποὺ ἤγινες καλὰ καὶ μπόρεσες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ μόνη σου· ἕνα κορίτσι μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀρσενικὸ ψευδώνυμο, ἀλλὰ πάντα τὸ κ. θὰ μπῇ μὲ ἀ. δὲν ἐπιτρέπεται· γιὰ τὰ μπάνια δὲν ξέρω, δ.τι σο

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 21ίου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Ὀκτωβρίου.)

550. *Δεξίγριφος*

Τὸ πρῶτο μου βασίλισσα κ' ἁγία,
Τὸ δεύτερό μου ἕνα νησὶ μικρό·
Τὸ σύνολό μου ἔχει τριακμία,
Κι' ἂς λέγεται ἔτσι... κατ' εὐφη- [μισμό.

Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς

551. *Λογοπαικτικὸς Δεξίγριφος*

Μᾶ; *φέρνεις* μιὰν ἄόριστη
Μαζὶ μὲ κτητικό;
Πέρασης σατράπης γίνεται,
Γνωστός μας, στὴ σαγμή.

Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος

552. *Στοιχειόγριφος*

Ἴσιο δέντρο κι' ἀψηλό,
Στὴν κοινὴ γλῶσσα, κοινό,
Τρία γράμματα τοῦ βγανεις
Καὶ πρωτεύουσα τὸ κάνεις.

Νίκος Ε. Σαφερτζῆς

553. *Αἴνιγμα.*

Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων
Ἔνδοξος τἀρσενικό μου·
Διαπλασιακοῦ βιβλίου,
Τόνομα το θηλυκό μου.

Ὀνειροπόλος τῆς Ἰωνίας

554. *Ἐξάπλευρον*

* * * = Ἔντομον φθοροπ.
* * * * = Υἱὸς τοῦ Ἰσαακ
* * * * * = Νῆσος τ. Εὐρώπης
* * * * = Στοιχεῖον
* * * = Χρόνου διαίρεσις

Καὶ καθέτως τὸ ἴδια.

Ἀγέρωχος Ἀρκὰς

555—559. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ οὐ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τοσαι λέξεις:

μέρος, δέμα, χάος, τρίς, ἀγρός.

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος

560. *Ἐπιγραφή.*

ΜΗΜΥΣ
ΟΕΥΤΕΛΕΑ
ΤΗΤΟΣΤΣΧ
ΣΘΡΟΝΟΜΘ
ΟΣΑΝΙΠΗΗ
ΤΕΣΗΤΕΔΣ
ΑΜΗΧΣΥΟΤ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Βωμὸς

561. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιοῦτω, ὥστε τἀρχικά των νὰ σχηματίζουν πρόσωπον τῆς Μυθολογίας:

ἀφροσύνη, τεμάχιον, ἐγείρω, μέγαρον, χαμηλός, ὁυιλῶ.

Πυρκοληθεῖσα Σμύρνη

562. *Φωνηεντόλιπον.*

μ—δς—π—τ—τ

Ἠλιακὴ Ἀκτίς

563. *Γρῖφος.*

Η Ν
Τς

Κωστὰν Καραπιπέρης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

564. *Etoile*

* * * Orizont: Empire
* * * asiatique, vertical:
* * R * * grande capitale;
* * * diagonal: poete
* * * Anglais et deesse.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

565. *Double Acrostiche*

Les premières lettres des mots ci-dessous, traduites en français, forment une fruit, les deuxièmes un arbre:

ἔγκριστος, δάσος, ἐρεμύς, ἀνεπανόρθωτος, ἄστυ, ἀθγόν, θίασος.

Κωνστ. Κανάκης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ τοῦ φύλ. 24

330. Ἀποβολὴ (ἀπό, βολή.)—331. Ἄρκτος ἄρτος.—332. Βοῦς βόας.—333. Λιμὴν-λιμήν.
334. Κ ΠΑΝ ΕΥΡΟΣ ΙΚΤΙΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 335. Ρῆνος. — 336 340. Διὰ τοῦ Φ. φόνος, φόρος, λόρος, φανός, φῶς.—341 ΑΦΡΙΚΗ-ΠΛΑΙΩΝ (Ἀπολλων. Φλογέρα, ΡΑφαήλ, ΙΤέα, Κωνσταντινούπολις, Ἠλιοχος.)—342 Μαρία, μὴ μοῦ ἄπτου—343. Ὁ Σωκράτης ἦτο σοφός—344. Avant donc d' écrire, apprenez à penser. —345 LION - PAIN (LaPin, OrAge, IsIs, NoN.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια βὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωρισὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1094)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΔΟΞΑ,,

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: *Πρόεδρος*: ΓΥΝΑΙΚΑ, *Ἀντιπρόεδρος*: ΣΤΑΡΑΤΗ, *Γραμματεύς*: ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ, *Ταμίας*: ΓΑΙΑΚΥΤΟΠΟΥΛΑ. *Σύμβουλοι*: ΣΠΙΘΑ, ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ, *Μέλος*: ΕΥΤΕΡΠΗ ΚΑΝΔΑΡΑΚΗ.

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ "ΔΟΞΑΣ,,

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ δυλεπτος. Προθεσμία δίμηνη. Βραβεῖα τρία. Σύσταση: Γεωργίαν Κουκουλάκη, Χανιὰ (Κρήτης).

(ΚΔ'—1095)

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Διαπλασοπούλες! Καθὼς ξέρετε ἡ ἄλευ-ερία στὸν Τόπο μας εἶναι ἀπόλυτο ἀνδρικὸ κρονόμιο. Στὶς πολιτισμένες χώρες ἡ Γυναῖκα ἐργάζεται γιὰ τὴν ἀπόχτηση τῆς ἐλευθερωτικῆς ἐξίσωσής της μὲ τὸν ἄνδρα. Στὰ σύνεγγυτερα κράτη κατορθώθηκε. Μεῖς Κορίτσια, ἂς βοηθήσουμε ἠθικὰ τὰ Φεμινιστικὰ Ἑλληνικὰ Κέντρα. Οὔτε ἀρχηγία φιλοδοξῶ, οὔτε προεδρίλικα. Εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ Σύνορα. Μιὰ ἐμπιστοσύνη Διαπλασοπούλα, μεγάλη στὰ χρόνια, ἂς ἀναλάβῃ νὰ σχηματίσῃ τὴ Συντροφιὰ στὴν Ἀθήνα. Οἱ Διαπλασόπαιδες—οἱ πιότεροι—θὰ μᾶς βοηθήσουν. Ριχνοντας τὸ σπόρο, ἂς ἐλπίσω νἀγγίξω φρεσκοσκαμμένο χῶμα. Μέσῳ Διαπλάσεως συνεννόηση. Ἐλάτε, Σᾶς περιμένω.

Ἀδελφοιά, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ

(ΚΔ'—1096)

Στὴς ΡΙΤΑΣ τὴ γιορτὴ τραγουδοῦμε τὶς εὐχές μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΑΛΒΙΣ

(ΔΚ'—1097)

Μ ΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΗ, σιωπὴν μαντεύω. Κάθε πρόφαση μλιποσύτεια θάναι. Πάντως περιμένω.—ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, ἐλάβατε; ἀπαντήστε.—ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ

(ΚΔ'—1099)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,,

Ἡ Δεσποινὶς ΑΙΛΙΚΑ χορεύει.....

Δεσποινὶς ψυχικα... Αll pardon Αιλίκα, ὥστε μὲ τὰ σωστά σου βάλθηκες ν' ἀνακαλύψῃς τὰς Τιτανίδας καὶ τοὺς Τιτάνας; Ἂν ἦσο καμμιὰ ἄλλη, θὰ σοῦ προτείνα ε κανένα στοιχηματάκι, ἀλλὰ γιὰ σένα θὰ ἀρκεσθοῦμε νὰ σὲ ρεζιλέψουμε στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, γιὰ νὰ εἶσαι ἄλλη φορὰ Προμηθεὺς καὶ ὄχι Ἐπιμηθεύς. Σὲ εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης γιὰ τὸν ὡραῖο χορὸ ποὺ διοργάνωσες πρὸς τιμήν μας, μολονότι ἀπέτυχε οἰκτρῶς, διότι ὁ κ. «Τιτὰν» δὲν ἐχόρευσε καθόλου, ἀλλὰ μόνον ἡ Δεσποινὶς Λιλίκα θὰ χορεύσῃ τώρα γιὰ τὸ ρεζιλίκι της. Ὁ κ. «Τιτὰν» χορεύει μόνο μὲ τζάζ-μπάντ καὶ ὄχι μὲ τὰ νιαουρίσματα τῆς Ψι... Λιλίκας. Καὶ γιὰ βεβαίωσι τῶν ἀνωτέρω ἰδοὺ:

(Σημ. Διαπλ.—Βεβαιῶ ὅτι Τρελλὴ Χορεύτρια δὲν εἶναι ἡ Ἀστεριάδου, οὔτε Πεταχτὴ Μιαρούλα ἡ Χρυσοῦδη, οὔτε Φλὸξ ἡ Κωνσταντινίδου).

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΤΙΤΑΝΙΔΕΣ ΣΟΥ ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.

(ΚΔ'—1100)

Σ*ένυλε*, «*Ἐνδίκησις*», *Τάκη Καμαριότη*, *Ἱππότα Μεσαίωνος*, Αἴγλη, ἐλάβομεν μέρος στοὺς διαγωνισμούς σας.

«TITAN»

(ΚΔ'—1101)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Μαῦρε Ἱππότα, θεριὰ συγχαρητήρια. Κόμη Φοίνιξ, θεριὰ συλλυπητήρια.

«TITAN»

Νοάρ, ἂν μπορῆς φανέρωσε τὴ Μαύρη Σκιά, μὰ σιγάσῃς μὴ μαυρισθῆς καὶ γίνῃς... noir.

«TITAN»

«Μ*αθητικὴ Ἔκφασις*», τὴν πρότασίν σου τὴν δεχόμεθα καὶ τώρα ἂς προσέξῃ ὁ γέρο-Πολύφημος...—«TITAN»

(ΚΔ'—1104)

Εἰς τὸν νικήσαντα εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Sporting Club ἀγαπητὸν *Γ. Νικολαΐδη* εὐχόμεθα ὅπως εἰς τοὺς Ἐσωτερικούς μας ἀγῶνας δρέψῃ νέας νίκας.

ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ καὶ ΑΙ ΤΙΤΑΝΙΔΕΣ
(Τὰ παιδιὰ τῆς Γῆς)

(ΚΔ'—1105)

«Κ*ύκλωψ*» *καὶ Τυφ(λὸν*», Τί χαμπάρια; Βουβαθήματα, ἢ μήπως ἔχετε ἀνα-παρα-διά; Ἐλπίζομεν προσεχῶς νὰ ἔχωμεν νέα σας.

Οἱ πάντα πρόθυμοι TITANES

(ΚΔ'—1105α)

Μ παίνογνας κι' ἐγὼ στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες.

ΤΖΑΙΚΥ

(ΚΔ'—1106)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

Προκηρύσσω *Τρεῖς Διαγωνισμούς*:

Α') ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Β') ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
(Θέμα ἐλεύθερον)
Γ') ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Προθεσμία μήνας. ΒΡΑΒΕΙΑ 9 ἐκλεκτά, συμμετοχὴ δύλεπτος. Δίσις: Μαμουνᾶν, Κουντουριώτου 139, Πειραιά.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1107)

Σ*ύλλογοι* «TITAN», «ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΓΗ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ», Λάβ τε μέρος στὸ *διαγωνισμό μου*.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ'—1108)

ΧΑΙΡΕΠΙΣΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Μόλις ἀφιχθεὶς ἐξ ΑΙΓΥΠΤΟΥ, χαιρετῶ ἅπαντα τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ὁ

ΣΑΜ-ΛΑΚ

(ΚΔ'—1109)

ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΒΡΑΒΕΙΑ ΛΕΚΑ

Οἱ εὑρισκόμενοι εἰς παραθαλάσσιον μέρος, στείλατε φωτογραφίας τῆς θαλάσσης σας, παρμένες ἀπὸ διάφορα σημεῖα Οἱ εὑρισκόμενοι μακρὰν αὐτῆς στείλατε ὑποθέσεις τῆς πόλεως σας. ΠΕΝΤΕ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τοὺς πρώτους, ΕΠΤΑ ΠΕΝΤΕ διὰ τοὺς ἄλλους. Τὰ δύο ΠΡΩΤΑ εἶναι: μπάλα φουτ-μπόλ, μπάλα οὐάτερ-πόλο. Τὰ ἄλλα εἶναι ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΩΤΑΤΑ. Προθεσμία 30 ἡμερῶν, συμμετοχὴ μονόδραχμος. Γράψατε: Ἠλίαν Μεταξᾶν, Σωκράτους 64, Πειραιά.

ΣΑΜ-ΛΑΚ

(ΚΔ'—1110)

Μ ΟΥΣΑ, ἔπτανα! φαντάσου πῆρα δέκα. Σὺ στὸ Solfége?

«Ἐνδίκησις», Καμαιτογλου, εὐχαριστῶ. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ. Ἀμαρυλλίς, ἀλληλογραφοῦμε;—ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

(ΚΔ'—1111)

Γ*καίμων*, τί ψωροπεριφάνειες εἶναι αὐτές;—Νεαρὲ Ἱππότα, μὲ γειὰ τὸ ταψί..., παρντόν, ψαθάκι.—Σαπφώ, νὰ μᾶς δῆς καὶ μὲ τὸ βολυ-μπάλ... ἀστα.

Νίκι-Κάρ

(ΚΔ'—1112)

Δ ἄβετε μέρος ὅλοι στὸν πρωτοφανῆ διαγωνισμόν μου (ΚΔ'—1023). Σύλλογε «Μ. Σ. Μ. Μ», τί ρεζιλίκια!

Ἱππότης τοῦ Μεσαιώνος

(ΚΔ'—1113)

Π ροκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ ἀγράφων καρτῶν Προθεσμία μήνας· συμμετοχὴ δίδραχος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. ΤΙΤΑΝ, ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣΗ, ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ, ΚΡΑΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΝΕΑΡΕ ΙΠΠΟΤΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ. Δίσις: Ε. Κολοκοτρώνη, (διὰ Κεραυνόν), Βενιζέλου 48, Θεσσαλονίκην

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΔ'—1114)

Σ βυσμένη Ἐλπίς, στὴ γιορτούλα σου στέλλω ἕνα μπουκετάκι μυρωμένες εὐχές.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΔ'—1115)

Π αρατείνω διαγωνισμούς μου (ΚΔ'—692) καὶ (ΚΔ'—862) μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Στείλατε ὅλοι.—ΜΑΝΟΣ

(ΚΔ'—1116)

Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, δέχομαι ἀπ' εὐθείας ἢ μέσο Διαπλάσεως Γράψατε Δίσιν.

Ὀλυμπιονίκης

(ΚΔ'—1117)

Χ*ειμαρρε*, *Ἐλπίζουσα Νάσης*, βραβεῖον ἔλαβα, χίλια εὐχαριστῶ.—ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΔ'—1118)

Φ*ιλόκαλε*, καὶ τὸ πιάνο κι' ὁ χορὸς πᾶγε θαυμάσια. Μὰ δὲν θὰ μοῦ δώσῃς νὰ καταλάβω ποιὰ εἶσαι;—ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΔ'—1119)

Λ αμπὴ Μαργαρίτα, Χαλικουτοπούλα, Φιλόσοφος, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, Τρελλὴ Γυμνασιόπαις, Φουτουρίστρια, Τριανταφυλλὰ. Μπουκετάκια, θέλω ἕνα τετραδιάκι καὶ τὴν ἄλλη γραφία σας.

Κρῖνος Ἄνθεμος, Ζαΐμη 6. Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—1120)

Δ ΗΛΩΣΙΣ. Ἂς ἀποστείλωσι τὴν συμμετοχὴν οἱ λαβόντες μέρος στὸν (ΚΔ'—653) διαγωνισμόν. Δίσις: Α. Θεοχαρίδην, Ἀκαδημίας 63, Ἀθῆναι.

«Τιτὰν», περιμένω Δίσιν.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΔ'—1121)

Δ ΗΛΙΑ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.

ΚΕΡΥΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—1122)

«Μ*ακεδονία*», Εὔχομαι εὐδόδωσιν εὐγενῶν σκοπῶν σου.—Σεμέραμς, δίκαν μὴ παραμελήσῃς.

ΕΥΕΛΠΙΣ

(ΚΔ'—1123)

Ε*λληνικὸν Ὑδαδδές*, ἂς μείνουμε ἀγκαστοι. Μ' ἀρέσει πιότερο.—ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ'—1124)

Μ αγκίσσα, Ἀλανιάρα, Μάγισσα, Μ. Μ· ὄχι, βαριέμαι τρομερά.-ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ'—1125)

Μ *αύρη Σκιά*, σύστασή μου; Χαρίλαος Τριπούπη 47, Ἀθῆναι.—ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ'—1126)

Ι γκεμπουρν, μιὰ κ' ὁλοποιήθηκες ἀπ' Σκιά, νόσαι πιὸ μίζερη στὰ χάδια σου.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ'—1127)

Σ *ὰν-Ζαΐν*, ἀλληλογραφοῦμε· Δίσις: Ἰωάν. Δελλαπόρτον (Διὰ Α) Νωπλιον, Περιμένω.—*Παλὴ τῆς Ἀγκύρας*

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 5